

A hand is shown at the top, holding a piece of torn paper. The paper features a collage of historical buildings, including a large domed structure and a building with a striped facade. Below the buildings is a large, textured gold coin. The background is a warm, golden glow with scattered light particles.

SAM HAWKEOVÁ

ŘÍŠE
ZRADY

HOST

ŘÍŠE
ZRADY
SAM HAWKEOVÁ

PŘELOŽILA ALŽBĚTA LEXO VÁ

BRNO 2022

HOLLOW EMPIRE

Copyright © 2020 by Sam Hawke

All rights reserved

First published by Tor, a registered trademark
of Macmillan Publishing Group

Published by arrangement with Tom Doherty Associates

Cover art by Greg Ruth

Cover design by Jamie Stafford-Hill

Translation © Alžběta Lexová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1260-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1261-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1262-1 (MobiPocket)

*Všem milovaným, o něž jsme přišli,
v naději, že stále slyší příběhy,
které jsme už s nimi nestačili sdílet.*

Podezření na otravu kredoly Valleyi Reedové

Jed:
ruděnka

Poznámky:

Radní přisuzovali změny tělesné teploty a postupnou ztrátu hmotnosti vyššímu věku. Padl návrh na to, aby kredola odešla na odpočinek a v Radě ji vystřídal její prasynovec. Při vyšetření jsem na torzu objevila popraskané kapiláry a naléhala na k. Valleyu, aby vyhledala lékařskou pomoc. Synovec jí nejspíš pravidelně podával ruděnku (ve formě prášku rozpuštěného v nápojích?). Rodinná záležitost Reedových, žádný další zásah.

(z ochutnavačských deníků kredoly Jayi Oromaniové)

JOVAN

Otrava dítěte je něco, na co si jen tak nezvyknete.

Dija Oromaniová přijela do Silasty čtyři měsíce po konci obléhání, v tom zvláštním období mezi chaosem a řádem, když se sestřin zdravotní stav zlepšil natolik, že se mohla vrátit z nemocnice domů, třebaže k práci ještě ne, a poslední měšťané, dočasně ubytovaní v rezidencích kredolů, se přestěhovali zpět do dolního města. Dija byla tichá a vážná, s tlustými brýlemi na bystrých očích, které mi připomínaly strýce, a závojem vlasů, jako měla i Kalina. Jak snadno do naší domácnosti zapadla. Rod Oromaniových potřeboval dědice pro mé křeslo v Radě, dost mladého na to, aby se naučil, jak funguje naše vláda, a současně dost silného, aby mě zastoupil v mých dalších povinnostech.

Šest měsíců po jejím příjezdu jsem ji poprvé otrávil.

Věděl jsem, že je to příliš brzy. Za normálních podmínek by to-muto kritickému kroku předcházelo několik let studia a nabírání vědomostí. Jenže ochutnavačský výcvik obvykle začínal v šesti, nanejvýš sedmi letech, a Dije bylo už jedenáct, skoro dvanáct. Nemohli jsme čekat několik dalších let. A tak jsem s těžkým srdcem a rozřesenou rukou jednou večer přimíchal do mletého masa oku trochu krvehlízy a pak jsem se celou noc trápil výčitkami a pochybnostmi, seděl jsem u její postele, přidržel jí mísu na zvratky, otíral jí čelo vlhkým hadříkem a šeptal chabá slova útěchy. Zotavila se a omluvila — omluvila! —, že se jí nepodařilo jed v jídle odhalit. Od té první noci uplynuly už téměř dva roky, ale já si stále živě vybavoval, jak se mi tehdy svíral žaludek. Ublížovat dítěti bylo špatné.

Vzpíralo se to každému hluboce zakořeněnému biologickému pudu. A přece.

A přece jsem ji tehdy otrávil a pak znovu a znovu. V průběhu těch dvou let, co byla mou učednicí, jsem jí podával malé dávky nejčastějších, byť ne smrtelných jedů, s nimiž se během služby pravděpodobně setká, aby si na ně vypěstovala imunitu. A ve větších dávkách jsem jí podával i jedy jiné, jejichž účinky se daly poznat jen skrze osobní zkušenost, která by jí i jejímu svěřenci mohla jednoho dne zachránit život. A občas jsem ji trávil bez varování, abych ji překvapil nebo vyzkoušel. To poslední jsem nesnášel ze všeho nejvíc, a přitom právě tyhle zkoušky byly nejdůležitější součástí výcviku.

Už jednou jsem Taina zklamal. A jeho pohublá tvář, bledá pokožka, nechůť k jídlu a neustálá únava mi to každý den připomínaly. Nechtěl jsem selhat znovu. Jenže jednoho dne zemřu, ať už se mi stane osudným jed či něco jiného, a pak bude Dija kancléřovým posledním štítem proti nepřítelům. Musel jsem dohlédnout na to, aby byla připravená. Možná jednou přijde den, kdy se vládnoucí rod Sjony nebude muset obávat útoku zvnějšku ani zevnitř. Ale do té doby, i když mě to trápilo a pomalu to ničilo i můj vztah s Hadreou, budu Dije do ranního čaje přidávat nepatrné dávky jedu a budu jí připravovat malé, nebezpečné tabletky a ošetřovat ji, s vědomím, že naše země, navzdory mnoha nedostatkům, za to stojí. Za můj život. I za její.

Muselo to tak být.

V setmělém divadle panovalo neskutečné vedro, a když jsem pevně stiskl víčka, zůstala mi na nich vypálená šmouha záře z jediného bodového světla namířeného na jeviště.

„Se zavřenýma očima nic neuvidíš,“ ozvalo se šeptem u mého levého ucha.

Nechal jsem je zavřené. „Bolí mě hlava.“

Může být úsměv slyšet? Přísahal bych, že jsem slyšel, jak se přítel kření. „Už zase? Měl bys s tím zajít za ranhojičem, Jove. Možná jsi na něco alergický.“

Otevřel jsem oči a zamračil se na něj. Cenil na mě bílé zuby v širokém úsměvu, který zářil i ve tmě hlediště. „Já ale jsem na něco alergický,“ ujistil jsem ho tiše. „Jsem alergický na tyhle kra—“

„Pššt!“ Otočil jsem hlavu opačným směrem. Kalina seděla o dvě sedadla níž, a i když jsem její výraz v šeru neviděl, její tón byl smrtelně vážný. „Hrozně se na tom nadřeli a ty se chováš velice hrubě.“

„Tobě se to řekne,“ zabrblal jsem. Světla ozářila i zbytek jeviště a odhalila herečku v roli mé sestry, která se právě účastnila zinscenovaného pohřbu kancléře Caslava a plakala přitom tak půvabně, že to snad ani nebylo v lidských silách. Důmyslně ukrytí pomocníci herečku ovívali, jako by její šat vlál ve „větru“, a rošťácký mladý herec v roli Taina — dobře, uznávám, že tam jistá podobnost byla — ji chlácholivě objal kolem ramen. Maličký orchestr truchlivě zanotoval a světlo se zaměřilo na asketickou postavičku krčící se za oslnivým párem. Zaskřípal jsem zuby. Postava Jovana údajně patřila mezi protagonisty hry, jenže můj představitel se věčně někde schovával a civěl a plížil se za zářivou dvojicí v podobě Kaliny a Taina jako nějaké krotké, ale špatně socializované zvířátko.

„Je to docela fešák, strýčku,“ pošeptala mi Dija. Její pohled za tlustými brýlemi vypadal jako ztělesněná nevinnost a já si nebyl jistý, jestli mě škádlí, nebo se mě snaží utěšit. Ze sedadla po mé druhé ruce se ozvalo potlačované uchechtnutí.

„Možná bys měl tyhle kalhoty zkusit taky, Jove,“ navrhl Tain. „Jsou teď v módě a lichotily by tvým stehnum.“

„Pššt,“ sykl jsem na něj. „Hrozně se na tom nadřeli a ty se chováš velice hrubě, kancléři.“

Tain zamaskoval smích kašlem.

Scénář jsem četl předem, ale prostý text nedával tušit, v jakém tónu se hra ponese. Už jsem chápal, proč cechmistryně divadelníků tolik trvala na tom, abych se přišel podívat na generálku, než si o tom začne povídat celé město. Znovu to ke mně přitáhne pozornost a z toho, co jsem zatím viděl, bylo zřejmé, že to opět vzkřísí spekulace o mém vztahu s Tainem. Jovan na jevišti vypadal spíš jako travič než ochutnavač. Viděl zrádce za každým rohem a našeptával Tainovi, že proti nim musí zakročit. Celkově působil spíš jako špeh

a rádce než jako přítel. Mé zapojení do celého příběhu se smršlo jen na ty nejdramatičtější a nejnásilnější události. Tain odhalil a vyřešil temnou minulost města a zajistil mír mezi rebely a měšťany. Kalina dopadla zrádnou cechmistryni Aven a málem položila život za to, aby nás před ní varovala, a Hadrea pochopitelně přemohla mocného vodního ducha Os-Wurina a zachránila město před zkázou. Ale já? Já ututlal Tainovu otravu, zabil jsem zrádce Marca a odpálil střechu radní síně, abych dostal radní ven dřív, než celou místnost úplně pohltil požár. Má role se nedala tak snadno uhladit do oslavovaného hrdinství.

A to už se konečně zdálo, že má krátká sláva — nebo spíš proslulost — spojená s obléháním začíná opadat. Potlačil jsem povzdech. Ani zdaleka nešlo o první divadelní zpracování obléhání Silasty. Místním evidentně nevadilo znovu prožívat útrapy těch dob ve zdramatizované podobě, protože divadla chrlila jednu zpropadenou hru za druhou. Tohle však mělo oproti nejčerstvější konkurenci třikrát tak velký rozpočet, mělo jít o vrchol oslav během karodhí a slibovaná podívaná věstila hojnou účast. Naše krátká občanská válka a návrat pradávnejší magie byly obrovským tahounem cestovního ruchu a Silastu už tak okupovaly davy mezinárodních návštěvníků. A teď jsem se navrch tomu mohl těšit na novou vlnu zájmu.

V tu chvíli, jako by snad slyšela mé myšlenky, se Varina sedící pár řad přede mnou otočila, omluvně se zašklebila a bezmocně rozhodila rukama. Cech divadelníků pomáhal hru financovat, ale nemohl zasahovat ani do scénáře, ani do provedení. Producenti mě klidně a zcela beztestně mohli ztvárnit jako padoucha. Takhle jsem aspoň dostal varování předem.

Pokrčil jsem na Varinu rameny. *Ber to sportovně*, radila mi Kalina, a tak jsem tu nyní seděl a snažil se o co nejsportovnější přístup.

Když se na jevišti objevila armáda rebelů, neklidně jsem se ošil. Byli tam i herci mazané zahalení do pružných obleků, aby vypadali jako tažná zvířata, a všichni tančili do zlověstné hudby orchestru. Na scénu vystoupila vyjednaváčka a vzápětí byla v září bodového světla přesně napůl cesty mezi armádou a chytře navrženou zdí

hradeb smrtelně postřelena šípem. Celé to působilo znepokojivě realisticky. Kdosi z diváků hlasitě zalupal po dechu a já si znovu uvědomil, že v tom konfliktu umírali skuteční lidé. Kancléř Caslav a můj strýc byli prvními oběťmi, nebyli však o nic důležitější než stovky mrtvých na obou stranách, jejichž životy si zmanipulovaný konflikt vyžádal. Tohle nebyla báje o lidech, kteří žili a umírali před stovkami let. Ta vyjednávačka pracovala pro písařský cech, stejně jako má sestra. Její rodina tu nejspíš stále žila. Jak se asi budou cítit, až na jevišti spatří nehybnou herečku v louži šarlatu proklanou šípem pro pobavení obecenstva? Tyhle věci se skutečně staly, nebyly to jen báje.

A přece. *Příběhy jsou důležité*, řekl mi Tain, když jsme dostali scénář spolu s přátelským varováním. *Prostřednictvím příběhů popisujeme, kdo jsme a kým bychom chtěli být*. Snažili jsme se vybudovat nový svět na zhroutených, prohnitých základech toho starého a potřebovali jsme něco, co by obě strany sjednotilo. A já musel neochotně uznat, že onen „příběh“ je vlastně celkem pravdivý, i když mě rozhodně netěšilo vidět sebe sama v roli fiktivní postavy.

Dějová linka hry střídala město a tábor rebelů. Byl tam Tain, upřímný mladý vůdce, silný a skromný; Kalina, jeho geniální, přehlížená stratéžka; a já... no. Já jako podezřívavý, nedůvěřivý zvěstovatel zkázy, věčně ukrytý ve stínech. A v kontrastu s našim příběhem tam byl vykreslený osud jedné darfrijské rodiny, která zosobňovala dopady pozvolného, zhoubného útlaku venkovských sídel a zoufalství, k němuž jsme pracující lid svým nezájmem dohnali.

Politický komentář byl natolik ostrý, že tvůrce nemohl nikdo nařknout z propagandy. Rozhodně Radě nijak nepodlézali, naopak. Předkládali divákům nepřikrášlený obrázek toho, jak dali bohatí a mocní do pohybu události, které nepřátelé nakonec tak efektivně zneužili proti nám všem. Sice nás nevykreslovali všechny jako zloduchy, ale i tak jsem se znovu zalykal dávnou hanbou, když jsem sledoval, jak se naše trojice na jevišti snaží vzpouru pochopit a na každém kroku naráží na překážky, které jí kladou do cesty nadutí herci bez tváří ztvárnující radní. Doslova bez tváří. Divadelní společnost nechtěla ukazovat na jednotlivé radní prstem, a tak

Radu proměnila ve sbor herců v identických kostýmech tančící jako jednotná masa, s tvářemi ukrytými pod prostými, tmavými maskami.

„Buď rád, že máš aspoň obličej,“ pošeptal mi Tain, jako by uhodl, na co zrovna myslím. Neubráníl jsem se úsměvu. Většina přeživších členů Rady seděla v divadle s námi a mlčky představení sledovala. Věděl jsem, jak moc některé z nich dráždí, že byli degradováni na pozici „třetího tanečníka zleva“. Na druhou stranu by někteří měli být vděční za to, že se můžou schovat v davu a že diváci nebudou soudit jejich konkrétní slova a činy. Ucítil jsem na sobě Dijin pohled a nasadil jsem neutrální výraz. Chtěl jsem být své svěřenkyni lepším příkladem, a tak jsem se pohodlně uvelebil a opřel a snažil jsem se představení sledovat jako jakýkoli jiný divák.

Musel jsem uznat — v zájmu sportovnosti —, že i přes průměrnou a předvídatelnou hudbu, která skladatelům asi žádné ocenění nevynese, byli herci slušní, tanečníci dobří a produkce a kulisy prvotřídní. Akrobati, kteří padali ze žebříků při prvním útoku na hradby (vybudované z lehkých bloků a sestavené s neuvěřitelnou rychlostí, kdykoli se scéna měnila), padali tak přesvědčivě, že by mě překvapilo, kdyby se nikdo z nich nezranil, a když mohutný herec v roli Marca, zastupujícího cechmistra válečníků, zabil na hradbách jednoho člena ústřední darfrijské rodiny, ozývaly se v hledišti potlačované vzlyky a smrkání. Dialogy byly občas až znepokojivě přesné (byť je doprovázelo mnohem víc piruet, než jsem si pamatoval) a jindy mě samotného průběh událostí mátl, přestože jsem je osobně prožil. Předstíraná bolest hlavy byla čím dál skutečnější.

Během bitvy v temných tunelech pod městem, které rebelové vykopali pod hradbami, se divadlo ponořilo do naprosté tmy, s výjimkou slabounké mihotavé záře lampy, s níž se Tain proplétal mezi překážkami na jevišti. Za zády, v obou rozích hlediště, náhle zaznělo řinčení kovu. Dija vyplašeně vykřikla a já nadskočil leknutím, nejen z toho zvuku, ale taky z toho, jak mi její drobná, teplá ruka zničehonic vklouzla do dlaně. Nejistě jsem jí ji stiskl. Ten kravál byl matoucí a znepokojivý. Řinčení ve mně probouzelo strach a zmatek, které mě vtáhly zpět do oné hrozivé noci.

Neznepokojovala mě však jen scéna na jevišti. Nenápadně jsem se rozhlédl a zamžoural na temné obrysy na okraji řady. Vůbec jsem si nevšiml, že by kolem nás herci a zákulisní pomocníci prošli. Možná tu měli nějaké tajné dveře. Zamrazilo mě a hrud' se mi sevřela povědomým strachem z toho, že nás tady tiše obklíčili, byť ze zcela nevinných důvodů.

Snažil jsem se nevnímat poskakující světýlko lampy na jevišti a po chvíli se moje oči tmě trochu přizpůsobily a já zahlédl charakteristické prýmký na uniformách mužů a žen, kteří hlídkovali u zadního východu. Tainova osobní stráž přezdívaná černé frčky ho na veřejnosti nespustila z očí. Po tom všem, co se v Silastě odehrálo, už jsme se nemohli dál tvářit, že Tain žádnou ochranu nemá. Bylo by to naprosto absurdní a potenciálně by to mohlo vyvolat i další nepokoje. Jeho stráž byla vždy ve střehu a výborně vycvičená, ani tak jsem se ale nedokázal uvolnit, kdykoli se Tain pohyboval ve větším davu, a ostatní mé obavy začali časem vnímat jako projev paranoie.

Po obléhání byli všichni ochotni poslouchat a Rada rázně zakročila a nechala pozatýkat Aven i další žoldáky, které se nám podařilo zadržet. Následovaly výslechy a vyšetřování, jehož cílem bylo zjistit, kdo vzpouru finančně podporoval, jenže s postupem času zájem o odpovědi, které beztak nepřicházely, opadl. Neznámý nepřítel znovu neudeřil a čím déle jsme si užívali období míru, tím víc byli mnozí naklonění věřit tomu, že hrozba pominula, nebo hůř, že šlo jen o plán zkorumpované cechmistryně toužící po vlastní říši. Zájem a financování vyšetřování přešly v blahosklonnou toleranci, tu vystřídala znuděnost a nezájem a nakonec i lehké zahanbení. I původně zarytí spojenci postupně začali naznačovat, že vidím stopy tam, kde nejsou, a nájemní zabijáci číhající ve stínech jsou jen projevem mé přebujelé fantazie.

Jenže já slyšel Aven na vlastní uši a viděl jsem ta čísla a záznamy a mluvil jsem se všemi, kteří do toho byli namočení. Naše země nebyla v bezpečí a nepřítel tam někde venku stále byl, nehledě na to, jak moc si Rada přála zapomenout. Karodhí, triumfální oslava zotavení naší země a jejího návratu ke stabilitě s Tainem u kormidla,

poskytovalo nepříteli celou řadu možností, jak zaútočit a náš nově nalezený mír zničit.

Obrátil jsem pozornost zpět k představení. V jednu chvíli se na scéně objevila Hadrea v podobě krásné mladé dívky, jež v sobě neměla ani zrnko Hadreina štiplavého šarmu. Ve hře byla vykreslená jako chudá, zapálená darfrijka, která statečně proklouzla do města, aby se pokusila odvrátit válku. Její postava byla jakousi směsicí Hadrey a její matky Salvey — byla statečná a odhodlaná jako Hadrea, ale současně smířlivá a laskavá jako její matka. Zajímalo mě, jestli Hadreu tohle ztvárnění pobaví nebo vytočí. Stále mě dokázala překvapit. Když jsem čekal, že ji něco rozčílí, zasmála se tomu, a naopak. Podvědomě jsem se rozhlédl kolem, ale pak jsem si vzpomněl, že jít nechtěla, a svíravá bolest na prsou zadusila i tu jiskřičku dobré nálady, která mi zbývala.

Rebelové na jevišti prolomili hradby a Silastané se stáhli přes jezero do horního města. Při pohledu na mazané ztvárnění darfrijské magie obecenstvo bezděčně óchalo a áchalo. Tenounké hedvábné stužky na ukrytých tyčkách napodobovaly poryvy větru, které odvracely naše šípy a maskovaly postup rebelů. Já však nesledoval jeviště, namísto toho jsem znovu bloudil pohledem po temných koutech divadla. Cítil jsem neklid, jako když se nad ránem probudíte s úzkostí a vědomím, že vás toho dne čeká nějaký nepříjemný úkol, ale nejste ještě úplně vzhůru, abyste si vzpomněli, o co přesně jde. Nelíbilo se mi to.

Ten pocit se mě neustále držel. Taina na jevišti mezitím otrávil, Kalina statečně uprchla z města pod vodní branou a Jovan našel protijed a postavil se zrádci a traviči Marcovi, ale já to sotva vnímal.

„Děje se něco, strýčku?“ zašeptala Dija.

„Nic, jen potřebuju na vzduch,“ odpověděl jsem šeptem a příkrčeně jsem se prodral do uličky. Ještěže jsme dorazili se zpožděním a usadili nás na konec řady. Opřel jsem se o těžké závěsy, odvrátil zrak od jasného jeviště a střídavě jsem zatínal a povoloval pěsti. V duchu jsem počítal. Podél okrajů hlediště se pohybovaly stinné postavy; kdosi ve výklenku u jeviště obsluhoval kladkostroj, který na dálku ovládal falešné katapulty na jevišti; hudebníci doprovázeli

klíčové momenty dramatickou hudbou a v hledišti se sem tam zvedl některý z diváků a tiše vyklouzl ze sálu.

U ucha mi zasvištěl závan větru, až jsem polekaně nadskočil a jednou rukou vklouzl pod záhyby palumy, kde jsem ukryval opasek s kapsičkami. Ale pak jsem si uvědomil, že to jen jakýsi mladík na bidýlku nade mnou fouká do dlouhého, válcovitého nástroje, kterým napodoboval svist větru. Namísto úlevy se mě však zmocnilo ještě palčivější napětí.

A pak jsem ho spatřil. Možná se pohnul, možná na něj dopadlo odražené světlo z jeviště, nebo možná jen můj neklidný zrak zatékal na správné místo ve správnou dobu, ale každopádně jsem vzhlédl a on tam byl. Příkrčený ve stínech u stropu na trámu v zadní části hlediště. Muž — tedy spíš člověk, ale můj mozek už té nejasné siluety rovnou přisuzoval pohlaví — dřepící bez hnutí nad diváky v hledišti. Netahal za žádná lana ani neobsluhoval světla. Dřepěl tak strnule, že bych si ho ani nevšiml, kdybych nezahlédl lesk jeho hnědé pokožky a nezaměnitelný prstýnek lokny rýsující se proti jeho tváři. Strop se znovu ponořil do tmy a já náhle viděl jen neproniknutelnou čern.

Polila mě ledová hrůza. Nečinilo mi pražádnou radost, že jsem měl pravdu. Byl to on, muž, kterého jsem v uplynulých měsících zahlédl už několikrát, jak nenápadně sleduje kancléře. Muž se všedními rysy a nacvičeným, klamně neškodným vzezřením, které mohl vycítit jen člověk se stejným výcvikem. Kdykoli jsem si ho všiml, zmizel dřív, než jsem na něj stačil upozornit černé frčky, a já měl dojem, že už i podezírává stráž pochybuje o mém zdravém rozumu. Tentokrát byl však přímo tady a chystal se k útoku, stejně jako já. Postupoval jsem uličkou podél závěsů s pohledem upřeným na tu černou zeď a snažil jsem se ho znovu najít. Srdce mi splašeně tlouklo. Pochopitelně že *moblo* jít o někoho z divadelního souboru. Jenže téměř všichni lidé, na kterých mi záleželo, seděli v hledišti, namačkaní na sebe a zranitelní, a já nehodlal riskovat jejich bezpečí kvůli své pýše.

Ohlédl jsem se na černé frčky. Stráž u nejbližších dveří se na mě nedívaly. Jedna z nich stála napůl zády ke mně a bloumala

pohledem po hledišti a její kolega podle všeho sledoval hru a tvářil se znuděně a nezúčastněně. Vykročil jsem k nim, ale udělal jsem jen pár kroků, když vtom někdo otevřel boční dveře a hlediště i strop na okamžik zalilo tlumené světlo. Zvedl jsem hlavu a znovu muže uviděl. Dřepěl jako socha a něco si zvedal k tváři — jakousi tenkou tyčku. Ovládl mě instinkt.

„Asasín!“ vykřikl jsem.

Můj hlas se rozlehl kratičkým tichem jako šlehnutí bičem. Dveře se zabouchly, sál se ponořil do tmy a propukla panika. Diváci začali vyskakovat ze sedadel. Kdosi zaječel. Sálem se ozývaly vyplašené hlasy. Představení na jevišti se přerušilo a jeden z osvětlovačů namířil reflektor naším směrem, takže černá masa těl před mýma očima explodovala v záplavě ostré bílé záře. Když jsem se konečně rozmrkal, už jsem postavu na trámu neviděl. A pak mi kdosi strhl paže za záda a smýkl mnou vzad.

Pokoušel jsem se mu vymanit, ale sotva se mi podařilo vykroutit jednu ruku, ucítil jsem na krku svalnaté předloktí. Sevřela mě hrůza. Kolik jich tady je? Tolik jsem se soustředil na muže v trámovi, že jsem zapomněl hlídat okolí, jestli tady někde nemá komplice. Před očima mi tančily tečky a černé pruhy, které mi zakrývaly výhled na dav prchající ze sálu. Taina, Dijů ani Lini jsem nikde neviděl. Lidé mě mýjeli a tlačili se k východu jako přívalová vlna, kterou ani černé frčky nedokázaly zadržet. Kdosi do nás strčil a sevření kolem mého krku zesílilo. Začínala se mi točit hlava.

A pak se ozvalo: „Strýčku Jovane! Nechte ho!“

„Štěstěno, pusťte ho! Vždyť to je kredo Jovan.“

Stisk na mém krku okamžitě povolil a já napůl ukročil, napůl upadl stranou. To jeden z Tainových černých frček, ten, co stál u dveří, mě takhle popadl. Dija se ke mně protlačila, s brýlemi nakřivo a vyděšenýma očima, ale jinak nezraněná. Slabě jsem ji poplácal po rameni a pak jsem se rozhlédl po místnosti. Vysoké lampy na stěnách se s blikáním probouzely k životu, a když jsem se zadíval k trámovi, nezahlédl jsem jedinou známku toho, že by tam kdy někdo číhal. Vteřinu nato se vedle mě zjevil Tain a mně se málem podlomila kolena úlevou. Chytil mě za rameno a podepřel mě.

„Jsi v pořádku? Co se stalo?“

Zavrtěl jsem hlavou a promasíroval si krk. Očima jsem bloudil v davu, jestli tam znovu nezahlednu muže se všední tváří, kterého bych teď už poznal všude. Sál se mezitím vylidnil a ti, co zůstali, postávali kolem a zvědavě civěli. Panika postupně opadla. Většinu z přítomných jsem znal osobně a nikdo se netvářil podezřele, jen zmateně. Popadl mě vztek. „Někdo tam byl. Nahoře, v trámoví.“

„Co jste viděl, kredo?“ zeptal se zdvořile strážce. Tain znepokojeně nakrčil čelo. Připojila se k nám i Kalina a ztěžka oddechovala.

„Někdo dřepěl nahoře na trámu, nad kancléřem,“ zopakoval jsem a ukázal prstem ke stropu. „Viděl jsem, jak si něco zvedá k ústům. Myslel jsem...“ Odmlčel jsem se. Nechtěl jsem dělat ukvapené závěry a tvrdit, že šlo o nějakou střelnou zbraň, například o otrávené šipky, jakými Maruánci před osmi lety zabili kancléřku Ardanu. Kalina zamračeně následovala můj pohled. Zнала moje podezření ohledně muže, který Taina pronásledoval. Odkašlal jsem si a zkusil to znovu. „Viděl jsem ho jen na chvíličku, když se otevřely dveře.“

„Proto jste vstal ze svého místa?“

„Ne. Už jsem byl v uličce. Já...“ Nechtěl jsem přiznat, že jsem měl nepříjemný pocit. Stráže se i bez toho začínaly tvářit skepticky. Odkašlal jsem si. „Šel jsem na vzduch. Koutkem oka jsem zachytil pohyb a všiml jsem si, že v trámoví někdo je.“

„Byla tu docela tma,“ namítla gardistka, v jejímž hlase nebylo té skepse zase tolik. Zadívala se do prázdného prostoru u stropu. „Nemohl jste se zmýlit?“

„Nejspíš mohl,“ opáčil jsem upjatě.

Její kolega si zachovával neutrální výraz, beze stopy po jízlivosti. „Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl, kredo. Slyšel jsem výkřik a vy jste byl zrovna v uličce a utíkal jste. Myslel jsem, že jste ten útočník.“

„To je pochopitelné,“ přikývl jsem. Panika ustoupila a postupně ji nahradila zvědavost. Začínali se kolem nás shlukovat lidé. Režisérka hry se očividně obávala o osud své premiéry, protože cosi naléhavě sdělovala Varině, která se se mnou snažila navázat oční

kontakt. „Byla tady taková tma — dokonalé podmínky pro nájemného vraha.“

Tain mi stiskl rameno. „Určitě jsi v pořádku? Nevypadáš —“
„Nic mi není,“ odsekl jsem. „Nemám halucinace, jestli ti jde o tohle —“

„Jove,“ přerušil mě jemně. „Ptal jsem se na tvůj krk. Moje stráž tě pěkně přidusila. Nechtěl jsem zpochybňovat, co jsi viděl.“ Rozhlédl se kolem. „Ale nevím, jestli s tím teď ještě můžeme něco udělat.“

Pokud se na Taina někdo chystal zaútočit, byl už dávno pryč, a dokonce i mé přesvědčení kolísalo. Co když tam nahoře dřepěl člen divadelního souboru, z nějakého zcela nevinného důvodu? Co když měl v ruce jen pero, nebo brčko, nebo si přikládal k ústům žanžan a já ho svým křikem vyplašil?

Většina diváků očividně celý incident považovala za planý poplach. Počáteční strach vystřídal šepot a opovrhlivé pohledy. Cítil jsem, jak mi hoří tváře.

„Mohli bychom v představení pokračovat? Samozřejmě za předpokladu, že by to tady kancléřova stráž nejprve důkladně prohledala,“ zeptala se režisérka. Tain zaváhal a podíval se na mě, a spolu s ním i několik dalších lidí. Pokrčil jsem rameny. Zabiják, který na nás číhal v setmělém divadle, to jen stěží zkusí znovu na stejném místě, když se teď máme na pozoru. Nenapadal mě jediný důvod, proč by představení nemělo pokračovat, snad jen s výjimkou toho, že jsem se na to nechtěl dívat.

„Nemusíš tu zůstat,“ pošeptala mi Kalina, a lidé se zatím postupně šourali zpět na svá místa a herci s nervózním mumláním vklouzli do svých rolí. Představitelka Kaliny dospěla na konec své zoufalé a statečné cesty, aby varovala naši armádu, a právě odhalila zradu cechmistryně. Co nevidět jí půjde o život. Zničil jsem jeden z nejdramatičtějších momentů celého příběhu. „Pohlídám to tady a černé frčky budou mít oči na štopkách.“

Lákavá nabídka. Sledovat herce „umírat“ v bitevních scénách bylo dost nepříjemné samo o sobě, natožpak přihlížet tomu, jak má vlastní sestra málem zahynula Aveninou rukou. Jenže kdybych

odešel, jen bych tím podpořil spekulace o tom, že jsem si vymýšlel, abych odsud mohl vyklouznout. A navíc bych venku zešílel strachy, že jsem něco přehlédl. Takhle jsem aspoň mohl na Taina, Diju i Kalinu dohlédnout osobně. A tak jsem se znovu posadil.

Tentokrát zůstaly lampy na okrajích hlediště rozsvícené a černé frčky byly ve střehu a pravidelně obcházely kolem. Po zbytek představení mnou zmítaly obavy a zahanbení a ona známá bouře výčitek. Strídavě jsem zatínal ruce v pěst a zase je povoloval a v duchu jsem se soustředil na počítání. Dění na jevišti jsem téměř nevnímal. Tolik jsem se soustředil na to, abych zůstal klidný a nenadskakoval při každém pohybu, co se mi mihnul na okraji zorného pole, že jsem si ani pořádně nevychutnal působivou choreografii bitvy na jezeře a mazané využití světla a barvy, které vytvářelo dojem rozbouřené vody. Sledoval jsem Tainův proslov o míru a jen mimoděk vzal na vědomí, jak se produkce chytře poprala s postavou Os-Wurina, který se vynořil právě ve chvíli, kdy už se zdálo, že je bitva u konce. Na výšku měřil několik lidských těl a tvořili ho akrobaté, kteří si navzájem balancovali na ramenou pod napůl průsvitným hávem, jenž vytvářel dojem plynulého pohybu. Nemělo to fungovat, ale fungovalo. Ta zvláštní kombinace ladnosti a nepřirozenosti čím si opravdu připomínala podivného a úchvatného starodávného ducha jezera. Při pohledu na Hadreu bojující s Os-Wurinem na jevišti se mi znovu zastesklo po té skutečné a upřímně se mi ulevilo, když bylo konečně po všem.

Připojil jsem se k ovacím vestoje a v duchu počítal vteřiny, než se budu moct zdvořile omluvit a prchnout. Varina se k nám otočila z řady pod námi. „Herci by se s vámi třemi rádi setkali,“ houkla na mě přes potlesk a šum davu. „Ale pokud se vytratíte, než sem dojde režisérka, s radostí vás omluvím.“ Sice mluvila k nám třem, ale dívala se přitom na mě.

„Necítím se moc dobře, strýčku Jovane,“ prohlásila Dija jasným, zvučným hlasem. „Nemohli bychom už jít domů?“

Kalina se na mou uřednici nenápadně usmála a mě zaplavila náklonností a vděk a také pocit viny kvůli tomu, jak rychle se musela naučit žít s mými úzkostmi.

„Řeknu jim, žes ji musel vzít domů,“ prohodil Tain zlehka a chápavě, beze stopy po kritice. „Snad ti bude brzy lépe, Di,“ dodal vážně a dívka mu poděkovala kývnutím.

„Já ji doprovodím, jestli chcete, kredo,“ navrhl Erel, Tainův panoš, který se náhle zjevil na konci naší řady s oním zářivým úsměvem a nadšením, díky němuž povýšil z kurýra na panoše. Snažil jsem se ho nezpražit pohledem.

„V pořádku, Erele, díky. Stejně mám ještě hodně práce.“

„Ale mně to vážně nevadí, kredo.“

Nadechoval jsem se k odpovědi, ale vtom mi Tain poklepal na rameno a pošeptal mi: „Bradomirovi se asi nelíbí, že byl součástí anonymního davu, co?“ Ukázal doprava dolů, kde seděl kredo Bradomir a na rozdíl od všech kolem netleskal.

Pokrčil jsem rameny. „Nejspíš už dalšího padoucha do příběhu nepotřebovali.“ Když po obléhání vyšlo najevo, do jaké míry Bradomir zneužíval a vysával svá panství, byl pod tlakem veřejného mínění přinucen rezignovat na svůj post v Radě. Jeho rodina byla sice stále bohatá a mocná, ale jejich čest a společenské postavení — především pak to Bradomirovo — citelně utrpěly. „Překvapuje mě, že vůbec přišel.“

„Nechce se dostat do řeči,“ zamumlal Tain. „A když už jsme u toho, nejspíš byste měli vyrazit, než nás přepadnou.“

Díja mě popadla za ruku a začala mě vléct ven. V tu chvíli jsem za zády zaslechl režisérčino volání: „Ctěný kancléři!“ a přidal jsem do kroku. Kalina, které život na výsluní také dvakrát nesvědčil, se k nám beze slova přidala. Stačili jsme však udělat jen pár kroků, když nás zarazil úzkostný výkřik.

„Strýčku!“

Ohlédl jsem se. Kredola Karista, Bradomirova neteř, která zaujala jeho místo v Radě, naléhavě cloumala strýcovým ramenem. „Strýčku!“

Až tehdy jsem si všiml jeho zhroucené polohy a mírně nakloněné hlavy. Zamrazilo mě, jako bychom vyšli z vyhrátého divadla na chladný vzduch. Mysleli jsme si, že se Bradomir k ovacím vestoje

nepřipojil proto, že je to ukřivděný stařec, který nechce pochválit představení, jež si neužil. Jenže on nestál proto, že nemohl.

„Zavolejte ranhojiče!“ vykřikla žena po jeho druhé ruce. Varina zrovna něco řešila s režisérkou, ale při tom vykřiku se prudce otočila, až se jí zhouply a zaleskly korálky ve vlasech, a vzhledla. Náš vztah se překvapivě vyvinul ve vzájemný respekt, snad dokonce i přátelství, takže jsem občas úplně zapomněl, že patří k Lekovým, v tu chvíli však byla její podoba s Bradomirem zcela nepřehlédnutelná.

„Bude to jeho srdce,“ kvílela Karista. Vzala Bradomirovu tvář do dlaní a upřeně se na něj zadívala. „Strýčku. Strýčku!“

Trochu jsem se odvrátil, aby to nevypadalo, že na ně civím. Davem se už prodíral ranhojič. Pokud by Bradomirovo srdce vypovědělo službu, mohl bych k tomu říct jen dvě věci: zaprvé by mě to vzhledem k jeho hýřivému životnímu stylu a obecně špatné životosprávě nepřekvapovalo a zadruhé by mě to nijak zvláště nezarmoutilo. Zároveň jsem však nechtěl zasahovat do soukromí rodiny. Než jsem se ale stačil taktně vytrazit, ucítil jsem na sobě Karistin pohled. Upřeně se na mě zadívala, jako by v davu hledala konkrétně mě. Nepřátelství v jejích očích mě zaskočilo. Neměla mě ráda odjakživa — už ve škole si ze mě kvůli mým zvláštnostem a podivným nutkáním neustále utahovala —, ale tohle byl pohled plný čiré nenávisti a zuřivosti.

Pokusil jsem se nasadit soucitný výraz. Ať už jsem měl k jejímu strýci jakékoli výhrady, věděl jsem, jak kruté je nečekaně přijít o mentora. I po dvou letech jsem Etanovu ztrátu cítil každý den a marně jsem se snažil být co nejlepším učitelem Dije. A šuškal se, že navzdory Bradomirovu odchodu z veřejného života se Karista při správě majetku Lekových stále výrazně opírala o Bradomirovy rady.

Zlostně přimhouřila oči a já se odvrátil. Konečně jsem její výraz rozklíčoval. Byla to výčitka. Tvářila se stejně jako členové rodu Ashů po smrti kredoly Nary. Jako bych k jejímu srdečnímu selhání nějak přispěl. Můj předchozí soucit nahradilo podráždění. Kdyby mohla

neoblíbenost někomu přivodit smrt, pak by Bradomir a Nara zemřeli už dávno, a zdaleka nejen kvůli mně.

Vyšel jsem z divadla v doprovodu sestry a neteře a vtom mě něco napadlo. Bradomir seděl v řadě před Tainem. Co když měl ten zabiják políčeno na něj, a ne na Taina, jak jsem se domníval?

Do sporů ostatních rodů mi nic není, řekl jsem si pevně. Měl jsem za úkol chránit kancléře, ne dohlížet na bezpečí všech radních. Bradomir měl určitě celou řadu nepřátel, jak jinak, ale to mě nemuselo ani v nejmenším zajímat.

„A proč vás to vlastně zajímá?“

Thendra zněla popudlivěji než obvykle a ani se neobtěžovala zpomalit, takže jsem za ní téměř utíkal. Ranhojička se prohýbala pod tíhou nástrojů v náručí a kůže se jí leskla potem. Opožděně jsem jí přispěchal na pomoc a trochu neohrabaně jí odlehčil. Nemocnice se jen hemžila ranhojiči, pomocníky, pacienty i návštěvníky. Hučelo to tam jako v úle. Následoval jsem ji do vyšetřovny, kde na čtyřech pryčnách leželi pacienti čekající na ošetření. Thendra předala svůj náklad určenému pomocníkovi a pokynula mi, abych udělal totéž. Potom se otočila a znovu se vyřítila do chodby.

„Dneska tu máte docela frmol,“ vyhnul jsem se její otázce konstatováním zjevného faktu.

„Město je v obležení, kredo,“ odpověděla, aniž se na mě podívala. Tohle mi říkat ani nemusela. Hostince ve městě byly plné, stejně jako spousta dalších ubytovacích zařízení, které do žádného cechu nepatřily a ubytovávaly návštěvníky načerno, a dokonce i vesnice před hradbami praskala ve švech. „Víc nemocí, víc nehod, víc pošetilství a víc potyček,“ dodala nesouhlasně. Kapacita města byla kvůli karodhí několikanásobně překročena a dorazili sem i lidé, jejichž domoviny měly k násilí vstřícnější postoj než Sjona, což vedlo k neshodám a zraněním, jak neúmyslným, tak záměrným. „S takovou budeme potřebovat druhou nemocnici.“

„Aspoň že karodhí za pár dní skončí.“

„Tady nejde o karodhí,“ opravila mě napjatě. „Je to populační problém, kredo. A potýkáme se s ním dlouhodobě.“

Měla pravdu. Město se v uplynulých letech změnilo. Imigrace s sebou přinesla hustší zalidnění, větší spory o zdroje, tlak na cechy a ve svém důsledku i nekvalitnější a levnější práci mimo dohled cechů. Narostla zločinnost a rozhodčí rada byla zavalená spory, od nepodstatných půtek po vážné neshody. Snad by se mi i stýskalo po tom mírumilovném, sofistikovaném městě, jaké jsem znával, kdybych si současně neuvědomoval, že jsme za něj tehdy zaplatili utrpením jiných.

„Tyhle gangy, drogy...“ pokračovala Thendra s vážným výrazem. „Dennodenně vídám věci, jaké jsem za celé roky praxe nezažila.“

Povzdechl jsem si a sevřel ruce v pěst. „Já vím.“ Velké město a zločin šly odjakživa ruku v ruce, ale tahle míra organizovanosti byla pro nás novinkou. Chen, kapitánka gardistů, sváděla nekonečnou bitvu s nejmocnějším z gangů, který měl nejspíš na svědomí nárůst rekreačního užívání drog, jenže narkotika byla jen další položkou na dlouhém seznamu problémů, jimiž se Rada odmítala zabývat. Snažil jsem se vládu přimět k tomu, aby zasáhla, jenže prozatím marně. Měl jsem podezření, že za jejich neochotou zaujmout ráznější postoj stojí především to, že se této neřesti z velké části oddávají také. „Nadnesl jsem to, Chen to nadnesla také. Navýšíme vám financování.“

„Ani trochu se mi to nelíbí. Kdy mi tady na stole přistane jeden z jejich příbuzných, hmm? Kdy se zloději vloupají do jejich rezidencí?“

„Dříve či později k tomu nepochybně dojde,“ zamumlal jsem. „Poslyšte, Thendro, zpátky k Bradomirovi...“

„Neodpověděl jste mi,“ utnula mě a ohlédla se. „Nechci být hrubá, kredo, ale můžete mi říct, proč bych se měla angažovat ve věci, která se mě — ani vás, podotýkám — nijak netýká?“

Odkašlal jsem si a zadíval jsem se jí do očí. Chvilí jsme se měřili pohledy a pak Thendra zafuněla. Našpulila rty a zavrtěla hlavou, ale její popudlivost nepatrně ustoupila. „Dobrá.“

„Děkuji,“ oddechl jsem si a s úlevou ji mlčky následoval do sklepení, kde se skladovala mrtvá těla určená k pohřbu. Nikdy jsem se Thendře nesvěřil s tím, co je podstatou mé práce, ale věděla to,

nebo měla přinejmenším tušení, a v minulosti mi prokázala nejednu službu.

Bradomirovo tělo bylo omyté a zabalené. Ve smrti vypadal menší než za života. Při pohledu na jeho bezvýraznou, povislou tvář jsem se cítil podivně prázdný. Nelitoval jsem ho, ne tak docela, ale smrt nebyla nikdy snadná. Ještěže tady se mnou nebyla Dija.

„Prohlédla jste ho?“

Thendra mě zpražila podrážděným pohledem. „Nebudte blázen, kredo. Rody něco takového neumožňují. I za to, že o tom s vámi jsem mluvím, by mě mohla kredola Karista nechat vyloučit z cechu.“

Prozkoumal jsem jeho tvář a krk a nechal jsem pracovat ticho, dokud Thendra znovu neochotně nepromluvila, jako bych z ní mlčícím ta slova vypáčil. „Vypadá to na srdeční selhání.“

„Hmm.“ Zvedl jsem k ní zrak a ona uhnula pohledem. „To se občas stává.“ Hledal jsem na jeho krku stopy po vpichu a Thendra významně mlčela a dívala se jinam. Po chvíli si odkašlala.

„Ty obvazy potřebují trochu upravit. Byl byste tak hodný a pomohl mi, když už jste tady?“

„Ovšem.“ Společnými silami jsme převalili tělo na bok a Thendra začala upravovat plátěný obvaz kolem paže. Stále se vyhýbala mému pohledu a nenápadně mi odhalila Bradomirovo rameno. Zamračil jsem se na maličkou nenápadnou tečku na kůži. Na první pohled vypadala jako obyčejná piha, jenže to piha nebyla. Ztěžka jsem si povzddechl. Alespoň jednou bych se rád mýlil. „Musela propíchnout i oblečení,“ zamumlal jsem a vybavil si, jak Karista trásla strýcem za ramena a snažila se ho probudit. Mohla přitom omylem vytřepat z látky maličkou šipku? Šipku, která byla původně určená Tainovi, ale zasáhla Bradomira, protože jsem svým výkřikem vraha vyrušil? V nastalém chaosu a tlačenci si Bradomir štípnutí v paži určitě ani nevšiml. Když se všichni znovu usadili, byl ještě v pořádku, a o půl hodiny později byl mrtvý.

Věděl jsem hned o několika smrtících jedech, které bylo možné oběti píchnout a tím zcela obejít ochutnavače. Nejnebezpečnějším z nich byl velmi vzácný a drahý jed zvaný ručo, peruť smrti. Pocházel z per ptáka žijícího pouze na ostrovech u západního pobřeží

kontinentu. Roztrpčený příbuzný nebo obchodní partner by se k němu jen tak nedostali, ale byl standardní výbavou všech nájemných vrahů.

Pomohl jsem Thendře uložit tělo do původního stavu a přemýšlel dál. Karista mě propichovala pohledem, jako bych za smrt jejího strýce mohl já — a možná ano, nepřímo, pokud byla otrávená šipka určená Tainovi —, přesto nepožádala ranhojiče o důkladnou prohlídku těla. Možná se bála, že by nařčení z vraždy spustilo lavinu otázek, proč by bývalého radního mohl chtít někdo zabít, a to by už tak zahanbené rodině přineslo jen další ponížení. Dobrá pověst a čest měly ve Sjoně stále váhu, navzdory mocenským kolotočům uplynulých let.

Thendra mě sledovala s našpulenými rty. „Děkuji,“ zamumlal jsem.

Přikývla a po dlouhé zadumané odmlce dodala: „Buďte opatrný, kredo. Tahle země se už zažila dost svárů. Nerada bych tady dole ještě viděla vás.“

Pokus o otravu kancléře Caslava Iliriho

Jed:
zarnika

Poznámky:

Kancléři byla doručena lahev silného kavoči, údajně na oslavu narození jeho neteře. Nápoj jsem osobně ochutnal a zachytil jsem v něm zarniku ve stopovém, nikoli smrtelném množství. Vzhledem k blížícímu se hlasování o nových hranicích soudím, že šlo o pokus kancléře načas odstavit. Pravděpodobně ze strany rodiny Ashových. K žádným dalším krokům jsme prozatím nepřistoupili.

(z ochutnavačských deníků kředa Etana Oromanibo)

2

KALINA

Mezi diplomacii a nečestností je jen tenká hranice. Uskočila jsem od rozbitého šálku (s tichou omluvou kvalitnímu porcelánu za tu otřesnou neúctu) a zatvářila se překvapeně, jako bych si muže, který se při zvuku tříštícího se porcelánu polekaně rozhlédl, do té chvíle nevšimla. Mimoděk mě přitom napadlo, že překročit tuhle hranici je mnohem snadnější, než jsem si kdysi myslela.

„Kredolo Kalino!“ vykřikl Ectar a zvedl se tak rychle, že málem převrhl vlastní šálek.

„Lorde Ectare.“ Nasadila jsem lítostivý úsměv a mumlavě se omluvila chlupci, který přispěchal ten nepořádek uklidit. „Obávám se, že jsem dnes obzvlášť neohrabaná.“

Talafánský šlechtic, vnuk císaře a přeživší obléhání Silasty, ke mně přiskočil. Vypadal jako ze škatulky, světle blond vlasy měl stažené sponou ozdobenou šperky a na míru střižený nihep zdůrazňoval jeho útlou — pro některé snad až příliš hubenou — postavu. Talafánské hedvábí a kovová výšivka se ve slunečních paprscích pronikajících dovnitř oknem téměř nadpozemsky třpytily. O upřímné radosti z našeho setkání vypovídala spíš nadšená gestikulace a tón hlasu — z pečlivě nalíčené tváře se jako obvykle nedalo vyčíst téměř nic.

Vzal mě za ruku a dotkl se tváří hřbetu mé dlaně, což byl v císařství projev zdvořilé a uctivé náklonnosti. „Neohrabaná? Vy nejste nikdy neohrabaná. Nezapomínejte, že jsem vás učil střílet z luku.“ Měla jsem dojem, že mou ruku podržel o zlomek vteřiny déle, než by se v jeho rodné zemi slušelo. „Nevšiml jsem si vás. Prosím,

pojďte se k nám posadit!“ Ustoupil a ukázal na polštáři vystlaný výklenek, kde seděl další Talafánec. Popíjel sladce vonící kavoči, jehož vůně se mísila s výparý z ohřáté nádoby s vonným olejem uprostřed stolu, a měřil si mě se směsicí zvědavosti a nedůvěry.

„Nechci rušit,“ zamumlala jsem talafánsky a zdvořile muži pokývla na pozdrav. „Beztak jsem byla zrovna na odchodu. V aréně se pořádá taneční vystoupení se stuhami, na které se už dlouho těším. Ráda jsem vás zase viděla, lorde Ectare.“

„Ne!“ zadržel mě Ectar a zatřepotal rukama. „Prosím! I my se na to taneční vystoupení chystáme. Nepřipojte se k nám?“ A potom lehce kostřbatou sjonštinou dodal: „Doufal jsem, že se znovu setkáme.“

Talafánská delegace dorazila do Silasty kvůli karodhí a Ectar mi poslal už několik vzkazů, v nichž mě žádal o soukromou schůzku. Popravdě jsme si dopisovali už od konce obléhání. Ectar byl sečtělý a jeho dopisy milé a zdvořilé. Vyjadřoval v nich radost z mého postupného uzdravení i naději, že se jednou do města vrátí. V poslední době byly však z jeho slov cítit jakési obavy. Zatím jsem jeho žádosti o schůzku odmítala s výmluvami na zdravotní stav nebo jiné závazky. Nechtěla jsem se s ním vidět v soukromí a přiřizovat jeho neskrývané naděje a zároveň jsem necítila potřebu zpochybňovat motivy někoho, kdo za nás před dvěma lety riskoval život. Potřebovala jsem se však dozvědět víc o zbývajících členech delegace a Ectar byl moje vstupenka mezi ně.

„To je mi ale milá náhoda,“ zalhala jsem. Ectar se sice obklopoval strážemi, ale i tak bylo až komicky snadné ho sledovat, protože stejně jako ostatní talafánští šlechtici okázale ignoroval služebnictvo. Zjistit, jaké má na dnešek plány, byla naprostá hračka. „Pokud tam máte namířeno, ráda se přidám.“

„Výtečně! Vaše úžasná Rada nám vyhradila vynikající prostor k pozorování těchto vystoupení — a máme tam spoustu místa. Už jste se setkala s ministrem zahraničí, panem Kokušem, kredolo?“

„Zatím ne.“ Podala jsem mu ruku podle talafánských zvyklostí. Byl to šlachovitý chlapík s dlouhým knírem a malými brýlemi. Pevně mi ruku stiskl a stále si mě zvědavě měřil.

„Kredola Kalina,“ zopakoval pomalu, jako by pátral v paměti. „Kredola Kalina. Aha! Hrdinka Silasty, správně?“

„Obávám se, že to není oficiální titul,“ uchechtla jsem se, jako by se mu podařil dobrý vtip. Moc dobře věděl, kdo jsem, a už od svého příjezdu bombardoval písařský cech žádostmi o schůzku se mnou. A já potřebovala zjistit proč. Usmála jsem se a přistoupila na jeho hru. „Je mi ctí, ministře. Zнала jsem vašeho předchůdce. Velice mě zarmoutilo, když jsem se doslechla, co se mu stalo.“

„Nešťastná věc,“ přitakal ministr s neproniknutelným výrazem.

„Byl to tvrdý vyjednávač, ale spravedlivý. Jednání s ním pro mě byla potěšením.“ Trochu jsem přeháněla. Když přijel ministr do Silasty, aby tady vyjednal reparace a kompenzace za narušení a zničení obchodních tras v souvislosti se vzpourou, stále jsem se teprve zotavovala. Jakmile se však můj stav zlepšil, připojila jsem se k vyjednávání. Ministr byl chytrý a rozhodný muž, který si šel tvrdě za svým a snažil se získat pro svou zemi ty nejlepší podmínky, ale současně se s ním dalo rozumně domluvit. Důkladně jsme si ho prověřili, abychom se ujistili, že se císařství na rebelii, která naši zemi rozcupovala na kusy, nepodílelo, ale nic podezřelého jsme neobjevili.

Teď bylo všechno jinak.

Předchází ministr se utopil při nehodě na lodi a Kokuš ho nahradil. Náhoda, snad, jenže to byla jedna z mnoha takových náhod, které postupně měnily tvář vlády Talafánského císařství. Sjona měla s císařstvím pevné dohody a obě země udržovaly blízké spojení po celou dobu císařovy vlády, ale zprávy špehů, dojmy našeho bývalého vyslance Astora a má vlastní soukromá korespondence s Ectarem všechny potvrzovaly domněnku, že se během posledních dvou let začala moc od stárnoucího císaře přesouvat do rukou jeho nejstaršího syna a dědice. A úmysly korunního prince Jukipiho s jižním sousedem císařství byly nejasné. Zatím se nám na něj nepodařilo nasadit žádné špehy a po vyhoštění Astora jsme přišli i o oficiální zdroj informací.

Korunní princ přijel s delegací do Silasty, ale odmítal navazovat jakékoli diplomatické styky. Netušili jsme, jestli tu máme co

dočinění s bohatým šlechticem, který si jednoduše chce vychutnat všechno, co Silasta a karodhí nabízí, nebo jestli naše představitele tak okázale ignoruje z jiných, zlověstnějších důvodů. Talafánské císařství za posledních osmnáct měsíců dobylo — „osvobodilo a obsadilo“, jak to zdvořile sami nazývali — dvě menší teritoria na hranicích a údajně měl obě akce na starosti právě Jukipi. Očividně byl agresivnější než jeho otec. Já potřebovala zjistit, jestli se jeho dobovačné zraky upírají i k jihu. Vzpouru venkovských panství financoval někdo se značnými finančními zdroji, a pokud to byl princ, pak jsem to musela zjistit.

„No, teď nic k vyjednávání nemáme,“ prohodil Ectar a položil mi ruku na lopatky, v téměř majetnickém gestu. „Nosítka už čekají. Dopil jste, Kokuši?“

Ministr pomalu odložil šálek a vstal. Nespěchal, ale zároveň se neloudal tak, aby se to dalo považovat za hrubé. Předstírala jsem, že si oprašuju šaty od posledních porcelánových střepů, a po krádmu jsem pozorovala němý mocenský souboj mezi šlechticem a byrokratem.

„Jak se vám líbí karodhí?“ zeptala jsem se obou mužů, zatímco jsme nastupovali do nosítek před čajovnou. Ectar byl plný nadšení, naproti tomu Kokuš vyhlédl přes záclonku na provoz na ulici a odpověď si důkladně rozmyslel. Střelil po mně hodnotícím pohledem.

„Je to působivá akce,“ řekl nakonec. „Opravdová slavnost.“ Působil na mě nepřátelsky, ale neuměla jsem říct, proč přesně. Spousta konzervativních Talafánců by s některými aspekty karodhí nesouhlasila, především pak s oslavami pořádanými po západu slunce. Nebo jsem možná byla terčem jeho nepřátelství já osobně. Někteří členové písařského cechu opakovaně zamítali mou žádost o post vyslankyně s vysvětlením, že ženy v Talafánském císařství do vlády nezasahují a ženská diplomatka by nejspíš čelila mnoha předsudkům. Bylo by však zvláštní, kdyby císařství jmenovalo do křesla ministra zahraničí někoho, kdo má problém se zvyklostmi a společenskými normami v cizích zemích.

„Už jste někdy viděl tanec se stuhami, ministře?“ zeptala jsem se. „Je nádherný.“

„Nikdy,“ odpověděl vážně, aniž mi věnoval jediný pohled.

„V Izruitnu je tanec společenská událost,“ vysvětlil Ectar. „Bude zvláštní se na něj jen dívat!“ A pak, jako by se bál, že se mě tím dotkl, rychle dodal: „Ale velice se na to těším.“

Ucítila jsem záchvěv náklonnosti — opravdu se upřímně snažil — následovaný bodnutím výčitek z toho, jak Ectara využívám. Určitá nečestnost — i vůči mým nejbližším — však byla součástí mé role. Etan mi to před mnoha lety důkladně vysvětlil a já na to ochotně přistoupila. „Snad jste si i přesto přivezl taneční boty, lorde Ectare, protože při karnevalu se tančit bude.“

„Vy tančíte, kredolo?“ zeptal se nadějně.

„Obávám se, že na to nemám dost síly.“

Ectarovy roztrěpotané ruce se zděšeně zarazily. „Ovšem! Odpusťte.“ Nebylo to poprvé, co zapomněl na mé limity — nebo jim možná jen odmítal uvěřit.

Kokuš se náhle pozorně zadíval na mé břicho, čímž jen potvrdil mou předchozí domněnku, že ví naprosto přesně, kdo jsem. Setkání s Aven mi po sobě zanechalo trvalou připomínku v podobě ošklivého propletence ztvrdlé tkáně a vybledlých jizev po operaci, ale s výjimkou občasného zacukání jsem o těch ranách ani nevěděla. Většina lidí přisuzovala mé pomalé zotavování a přetrvávající zdravotní obtíže dramatickému příběhu, který definoval poslední dva roky mého života, přestože ve skutečnosti s ním vůbec nesouvisely. To, co mi Aven provedla, se na mně podepsalo jinak.

A já toho využila a proměnila jsem to, stejně jako všechno ostatní, ve zbraň, díky níž jsem mohla lépe chránit své blízké.

„Ze svých zranění jsem se už zotavila,“ ujistila jsem ho a stočila hovor na Ectarovy obchodní zájmy. Ectar se rozpovídal o nové poptávce po koženém oblečení v hornatém Doranském království a ministr se viditelně uvolnil. Konečně jsem mohla zužítkovat ty hodiny studia řeči těla s mým talafánským učitelem, protože Kokuš, na rozdíl od Ectara, na sobě nedal absolutně nic znát a jeho nálada a emoce se daly vyčíst pouze z dechu, pohybu rukou a občasného poposednutí. Čím víc jsme se bavili o obchodu a podnikání, tím uvolněněji působil. Při příjezdu k aréně už Kokušovo

odměřené vystupování nahradila přátelskost, a dokonce se zapojil do hovoru.

Cechmistryně kameníků Eliska a její tým pracovali celé měsíce, aby původně sportovní areál proměnili v tuto působivou, masivní stavbu, kam se vešly tisíce diváků. Usmívající se personál nás zavedl do lóže vyhrazené pro mezinárodní hosty. Stálo mě spoustu sil s muži při stoupání jen udržet krok — štěstěno, jak já nesnášela schody —, ale když se teď Kokuš konečně pomaličku otevíral, byla jsem odhodlaná mu zůstat nablízku. Plíce mě pod žebry pálily a v nohách jsem cítila teplo a tupou bolest předznamenávající vyčerpání. Tenhle výlet mě přijde draho.

Lóže pro hosty měla naprosto dokonalý výhled na celou arénu a také vlastní stříšku, která ji chránila před rozmary počasí. Připomínala útulný salon vyložený pohodlnými polštáři, koberci a lampičkami. Ostrý kontrast proti prostým lavicím nižších pater, odkud jsem už několik vystoupení sledovala. Anonymitě a nepřikrášlenému vzrušení veřejných sektorů jsem dávala přednost. Dnes odpodle tady nikdo nebyl, s výjimkou několika hostů ze západních zemí, kteří posedávali v koutě a o něčem zapáleně diskutovali. Poznala jsem několik maruánských velkovévodů s ozdobenými plnovousy a placatými čapkami a také působivou, zahalenou velekněžku z Perest-Avany. Nikdo z nich se na nás nepodíval, jen jedna členka velekněžčina doprovodu, vysoká žena s ostře řezanými rysy a velmi krátkými vlasy, která se na nás vřele usmála. Talafánský sluha nás odvedl k polstrované lavici v opačném rohu skrytém za přepážkou.

„Mluvil jste o rodinném podniku, ministře,“ připomněla jsem Kokušovi. „Kde jste vyrůstal?“

„Má rodina původně pochází ze severozápadu,“ odpověděl Kokuš a posadil se vedle mě. Ectar právě předával sluhovi svůj klobouk, a když se k nám otočil, s neskrývanou nelibostí seznal, že mu nezbyvá než se posadit vedle ministra.

Po nás dorazilo ještě několik dalších skupinek. Předstírala jsem, že se snažím uvelebit, a přitom jsem si je dobře prohlédla. Korunní princ mezi nimi bohužel nebyl, zato jsem mezi talafánskými šlechticemi zahlédla krásnou ženu s inteligentní tváří, dlouhými

medovými loknami a ladností, jakou bych nedokázala napodobit ani po měsících nácviku. To musela být oslavovaná princezna Zhafi, sestra korunního prince — mladší o desítky let — a podle všeho císařova nejoblíbenější dcera.

Doprovázela ji hrstka šlechticů a několik komorných. Nasupený a upjatě oděný muž jim pokynul k sedadlům co nejdál od ostatních hostů. Jeho gesta a tón hlasu připomínaly špatně naladěného učitele. Talafánské dámy na sobě měly pestrobarevné, lesklé hedvábné kalhoty a s ozdobnými pokrývkami hlavy vypadaly spíš jako hejno exotických ptáků než jako nezvedené školačky. Ani v jejich hladkých panenkovských nalíčených tvářích a dokonale vyrovnaném chování jsem neviděla nic, co by si zasluhovalo takové peskování. Ectar jim kývl na pozdrav, ale nepromluvil a Kokuš si podle všeho jejich příchodu ani nevšiml. „Z provincie Lokapir,“ dodal.

Zamrkala jsem a obrátila pozornost zpět k ministroví. Některé z dam nás sice sledovaly s neskryvanou zvědavostí, ale žádný z mužů nepovažoval za vhodné nás představit. Chvilí mi trvalo, než jsem si vzpomněla, o čem jsme se to s ministrem bavili a proč mi to jméno připadá povědomé. „Domov proslulého lokapirského parumbu? Loni nám sem dovezli ten nejchutnější sušený parumb, jaký jsem kdy ochutnala, a od té chvíle se ho snažím sehnat víc. Matka by ho ráda přidávala do čaje.“

„Obávám se, že to hned tak nebude,“ opáčil Kokuš, a třebaže se tvářil pořád stejně, v jeho hlase bylo znát znepokojení. „Pěstuje se nedaleko hranice a většina letošní sklizně a mnoho rostlin, které měly plodit příští rok, byly zničeny při anexi Liosu. Došlo tam k požárům.“ Zalétl očima ke skupince žen na opačné straně místnosti a pak se znovu zadíval na mě.

Mé šokované zajíknutí bylo jen hrané. Ovšemže jsem o těch požárech slyšela. Cena sušeného ovoce vystřelila prudce vzhůru, k matčině značné nelibosti. Parumb však nebyl tou nejpodstatnější obětí anexe. „Taková hrůza. O Liosu jsme samozřejmě slyšeli, i tady na jihu. Je pravda, že pevnost dobyl korunní princ osobně?“

I přes můj důsledně nevinný, zvědavý tón se ministr znovu stáhl do sebe, jako by se zahalil pláštěm obezřetnosti. „Osvobozenecké

síly vedl generál Zolo, ale Jeho Výsost princ ho brzy nato následoval, aby pozdravil naše nové spoluobčany a jmenoval císařského guvernéra.“

Osvobozené síly. Tak tomu říkáte, když někam vpadnete s armádou? svrbělo mě na jazyku, stejně jako: *A jak se vaši noví spoluobčané na to „osvobození“ tvářili?*, ale namísto toho jsem se jen sladce usmála. „Tak to měli vaši noví spoluobčané štěstí.“

Ectar ze sebe vyrazil zvuk, který mohl být jak smíchem, tak souhlasným zabručáním.

„Já ještě neměla to potěšení s Jeho Výsostí mluvit.“ Podívala jsem se zpod řas na Ectara a snažila se ho v duchu přimět, aby vykročil po cestičce, kterou jsem mu připravila. „Dorazí dnes?“ Tentokrát však zneklidněl on.

„Ne, ne. Strýc je... velmi zaneprázdněný a mocný muž. Nezná vaše město a zvyky, kredolo Kalino. Nemluví sjonsky a nerad se spoléhá na tlumočníky.“ Natáhl se před ministra a poplácával mě po předloktí. „Nedělejte si starosti — já vás zabavím! Formalit si užijeme ještě spoustu, pokud přijedete do Izruitnu.“

Kokuš se k Ectarovi otočil s napjatými rameny. „Jak to myslíte, můj pane?“

„Občas zapomínám, že se zvěsti neprovrtají do každé díry,“ prohodil Ectar zlehka a ministři se rozšířilo chřípí. „Kredola Kalina bude jmenována sjonskou vyslankyní.“ Očividně mu působilo upřímnou radost, že je informovaný lépe než ministr.

„Mé jmenování ještě není definitivní,“ opravila jsem ho. Písařský cech mé jmenování zatím ani oficiálně nenavrhl, natož aby ho talafánská vláda schválila. Nebylo však tajemstvím, že jsem zhavou kandidátkou. Nedávná proslulost a rodinné jméno hrály v můj prospěch. Na druhé straně proti mně stálo mé pohlaví, relativní nezkušenost a obecně známé zdravotní obtíže. Stará Kalina by se nikdy nesnažila soupeřit s mnohem vhodnějšími kandidáty, jenže stará Kalina nevěděla, čeho jsou nepřátelé naší země schopní a co všechno bychom mohli ztratit, kdyby udeřili znovu. Císařství se musel podívat na zoubek někdo, komu mohl Tain bezvýhradně věřit, a existoval snad někdo důvěryhodnější než já? „Možná

je dobře, že jsme na sebe takto narazili, ministře. Alespoň mě můžete posoudit tvář v tvář, a nejen jako postavu v příběhu. Co myslíte?“

Ministr Kokuš zamyšleně spojil ruce a na dlouho se odmlčel. Nakonec přikývl. „Vskutku, kredolo Kalino. Šťastná náhoda. Musím říct, že vaše talafánština je vynikající.“

„Děkuji. Tvrdě jsem na ní pracovala.“ Když jsem byla tak slabá, že jsem ani nedokázala vstát z postele, sehnal mi Jov učitele talafánštiny. Díky učení byl klid na lůžku o něco snesitelnější a taky jsem se mohla zabavit něčím jiným než úzkostmi, které na mě číhaly za každou myšlenkou.

„Ach, podívejte! Už přicházejí tanečníci!“

Všichni jsme se předklonili, abychom viděli na pódium v aréně, kam nastupovali bosí muži a ženy se světlými palumami na tmavé kůži. Hrudníky a paže jim zdobily překřížené šňůry. „Ale kde mají ty stuhy?“ zeptal se Ectar.

Usmála jsem se. „Sledujte.“

Hudba sem nahoru doléhala jen jako chabý šepot, ale stuhový tanec byl především o tom dát hudbě hmotnou podobu a Kokuše s Ectarem velmi rychle naprosto uchvátil. Tanečníci se otáčeli, nejprve pomalu, pak čím dál prudčeji, a postupně rytmicky rozmotávali své oděvy, až se ukázalo, že šňůry, kterými měly palumy uvázané, nejsou ve skutečnosti obyčejné tkanice, nýbrž dlouhé, zářivé stuhy. Když uvolnili poslední kousek kolem boků a synchronizovaně vhodili třepotající se konce stuh do středu pódia, Ectar nadšeně vyjekl. Tanečníci se pohybovali hbitě a ladně a celé pódium vzápětí zachvátil nekonečný vír barev. Představení bylo natolik uhrančivé, že obsluha, která nám přišla nabídnout sladké pečené ořechy, musela oba muže oslovit hned třikrát, aby upoutala jejich pozornost.

„Taková hbitost!“ mumlal Kokuš a roztržitě převzal kornout s oříšky, aniž odtrhl zrak od pódia. „Ty stuhy jsou delší než oni. Jak to, že se do nich nezamotají?“

„Jsou za tím léta cviku,“ prozradila jsem mu. „A nejspíš i spousta klení.“

K mému překvapení se zasmál. Kyselý doprovod šlechtičen na druhé straně místnosti strnul se soustem na půli cesty k ústům a ostře na nás pohlédl.

Asistenti u pódia hodili tanečnickům nové stuhy, modré a zelené, a umělci se začali vlnit kolem sebe. „Vypadá to jako voda,“ zamumlal Ectar a já přikývla.

„Je to pocta našemu tradičnímu mořskému tanci.“

Kokuš tázavě povytáhl obočí. „Ale Sjona přece žádné moře nemá, kredolo.“

„V pokoji v hostinci mám na zdi krásnou malbu oceánu,“ vzpomněl si Ectar. „Myslel jsem, že jde o nějakého zahraničního umělce.“

Znovu jsem se usmála. „Je to velmi starý tanec, ministře. A ta malba v hostinci U Opřené dámy také. Domnívám se, že tanec se stuhami a vzpomínky na oceán do Sjony přinesli uprchlíci.“

Chystala jsem se zeptat na jejich moře, protože Izruitn byl konec konců zčásti ostrovní město, ale Ectar ukázal do arény. „Aha! A teď začne klání?“

Skupinový tanec skončil a většina tanečnicků pódium opustila. „Ano. Nejprve ve dvojicích a pak samostatně.“

Páry nezklamaly. Dva velice mrštní muži se navzájem házeli přes pódium, jako by uměli létat, roztomilí sourozenci předvedli nové číslo s tvrdými stuhami, které mezi sebou drželi jako lana, a pak tam bylo i několik romantičtějších tanců, jež zahrnovaly spoustu zamotávání a odmotávání. Další dvě tanečnice převedly choreografii plnou soužení a zoufalství a při tom, jak se horečně zamotávaly a odmotávaly ve vášnivě potřebě být si co nejbližší, z nich čišela taková chemie, až jsem si říkala, jestli spolu něco nemají nebo neměly. Ectar s Kokušem se během jejich vystoupení neklidně ošívávali — společnost Talafánského císařství byla do značné míry pevně provázaná s náboženstvím, takže ti dva nejspíš ještě nikdy neviděli dvě ženy tančit takovým způsobem.

Maruánci a Perest-Avaňané se tvářili mírně zaujatě a talafánské šlechtičny se celou dobu tlumeně hihňaly a zajíkaly. Párkrát jsem se na ně ohlédla a pokaždé jsem se střetla pohledem s jednou z dam, která mě zvědavě sledovala. Ucítla jsem však na sobě i pohled jejich

doprovodu. Jeho oči se leskly nepochopitelným nepřátelstvím, až jsem se bezděčně zachvěla.

Nakonec přišli na řadu jednotlivci, tanečníci se stuhou v každé ruce, kteří se snažili pohybovat co nejladněji a současně udržet ve vzduchu vlající, třepotající se kusy látky. Nejlepší z nich byla rázná tanečnice s krvavě rudými stuhami. Příběh jejího tance se hluboce dotkl všech přítomných. Obecenstvo celou dobu ani nedutalo a zůstalo oněměle zírat ještě několik vteřin po konci tance, což bylo největší poklonou ženinu umění.

Ochromené ticho vystřídal bouřlivý potlesk, nejen v aréně, ale i v lóži pro hosty. Ectar s Kokušem vyskočili na nohy a hlasitě tleskali, stejně jako talafánské šlechtičny. Obecenstvo výskalo, bušilo do lavic a dupalo nohama, až se zdálo, že se celá aréna mírně otřásá. V tom hymbuku jsem si ani zpočátku nevšimla, že v lóži někdo sípavě kašle. Až po chvíli jsem se rozhlédla, abych zjistila, kdo ten otrěsný chrchlavý zvuk vydává.

Byl to muž doprovázející talafánské šlechtičny. Stačil jediný pohled a měla jsem jasno — nekašlal. Teď už jen stěžl lapal po dechu a ve tváři byl úplně rudý. „Pomoc!“ vykřikla jsem a vyskočila z lavice. „Ten muž se dusí!“

Zvolala jsem to sjonsky, ale než mi to došlo, byla jsem už u něj. Kdosi zaječel. Mužova zarudlá pokožka kolem rtůbledla a modrala. Jednou rukou se tahal za vysoký límeček nihepu, až si rozdrásal kůži na krku, a druhou bezmocně máchal ve vzduchu. Strážní stojící v rozích lóže se k nám rozběhli, ale pak klopýtli a téměř komicky zavravorali. Očividně nevěděli, co dělat. Jedna z dam zavřískla jako vyděšené zvíře a další hlasitě vzlykala a zajíkala se. Ectar s Kokušem vstali z lavice, ale jen na nás šokovaně hleděli a k ničemu se neměli.

„Dusí se,“ zavolala jsem znovu, tentokrát ve správném jazyce, ale jedinou odpovědí mi byly prázdné pohledy a otevřená ústa. A tak jsem rozhodla rukama, stoupla si za muže a prudce ho udeřila dlaní mezi lopatky.

Předklonil se a klopýtl dopředu, ale nic nevyplivl a dál se dusil. Když jsem se rozmáchla k úderu, jeden ze strážných ke mně

přiskočil, jako by se bál, že chci muži ublížit, ale teď zůstal nerozhodně stát a ohlížel se na svého kolegu. Všichni na mě civěli. „Předkloňte se,“ přikázala jsem muži a znovu ho udeřila. Potom jsem ho praštila potřetí a napočtvrté z něj konečně cosi vyletělo a odrazilo se to od lavic před námi.

Muž se skácel k zemi, jako by ho oříšek, který mu blokoval dýchací cesty, zároveň držel na nohou. Strážníci a sluhové konečně přispěchali na pomoc. Uhnula jsem jim z cesty, ale muž se po nich jen vztekle ohnal, odvrávorav k lavici a posadil se.

„Jsem v pořádku, nic mi není,“ odsekl, když se mu jedna ze služebných pokusila vnutit sklenici vody.

„Potřebuje se jen v klidu vydýchat, dejte mu trochu prostoru,“ řekla jsem jí. Šokovaně se na mě ohlédla. Možná ji překvapilo, že jsem promluvila přímo na ni — nebo možná nebyla zvyklá, že s ní někdo mluví slušně. Rozhlédla jsem se po lóži plné zaskočených tváří. Západní vyslanci si tiše špitali a většina talafánských šlechtičen se bezvládně svezla na lavici. Očividně byly velice rozrušené. Ectar s Kokušem vypadali pobledle a zahanbeně. Nechtělo se mi věřit, že by ještě nikdy neviděli dusícího se člověka. Talafánská šlechta se sice téměř úzkostlivě vyhýbala kontaktu s dětmi, ale i dospělí měli neobyčejný talent se na večírcích dusit jednohubkami.

Muž se na mě zadíval. „Jsem v pořádku. Mohlo za to tohle... tohle směšné jídlo.“ Nakopl oříšky rozsypané u svých nohou. Evidentně se dítěti podobal ve více než jednom ohledu. Služebná klesla na kolena a rychle začala nabírat oříšky do dlaní. Dřepla jsem si a chystala se jí pomoci.

„Má paní, prosím, to ne, ne, já to udělám!“ Tvářila se vyplašeně a roztrášenýma rukama se mě snažila uctivě, ale současně důrazně odehnat. Začala jsem vstávat, když vtom jsem si pod jednou z lavic všimla čehosi, co vypadalo jako panenka o velikosti mého předloktí. Napadlo mě, že ji tam asi zapomnělo nějaké dítě, a chystala jsem se po ní natáhnout. Ectar se probral z omráčení, přiskočil ke mně a pomohl mi na nohy.

„Poděkujeme našemu nejsvětějšímu Bohu za kredolu Kalinu,“ oznámil všem, jako bych byla nějaká trofej.

„Zachránila mu život,“ zamumlala jedna ze šlechticů. Maruánský velkovévoda mi s nepatrným úsměvem připil na zdraví a velekněžka cosi pošeptala své společnici, třebaže tvář zahalenou závojem měla stále otočenou ke mně. Žena, která se na mě předtím usmála, se znovu rozzářila a já pod tíhou vši té pozornosti zrudla.

Zachráněný muž se netvářil vděčně. Jakmile se mu podařilo popadnout dech a trochu se vzpamatovat, vstal a upjatě mi pokývl, aniž se na mě podíval. Potom se vrátil na své místo ke šlechticům, jako by se nic nestalo.

„Pojďte se posadit,“ pobídl mě Ectar a já se nechala trochu otupěle odvést zpět. Přišli jsme o několik dalších vystoupení a mě celá ta věc značně rozhodila, ale zdálo se, že nikomu jinému nepřipadá mužovo podivné chování zvláštní. Párkrát jsem se na něj ohlédla, jenže k nám seděl zády.

„Netrapte se tím,“ poradil mi Ectar tiše a ve sjonštině. Jeho přízvuk se za ty dva roky výrazně zlepšil. „Je to... nezdvořák. Omlouvám se, že se na vás tak obořil. Měl štěstí, že jste tu byla.“

Odověděla jsem mu také šeptem a snažila jsem se o co nejlehčí tón. „A kdopak je ten můj hrubý přítel?“

Kokuš sevřel rty do úzké linky a k mému překvapení se zapojil do našeho rozhovoru ve sjonštině. „Bratr Lu je císařův osobní duchovní rádce, kredolo. Doprovází zde princeznu a šlechticů a má jim být oporou.“

Ectar vrhl na Lua pohled, který byl na talafánské poměry až okatě rozmrzlý. „Církev se obávala o princeznu Zhafi. Jak jistě víte, princezna je neprovdaná a dědeček velice dbá na její bezpečí. Její dvorní dámy jsou zcela nevinné a jejich úctyhodnost a čistota jsou pro církev důležité. Bratr Lu má dohlédnout na to, že se nenechají... ehm... zlákat...“ Odmlčel se. Buď se mu nepodařilo najít správné slovo v našem jazyce, nebo obecně nepřišel na vhodný eufemismus.

„Hříšnými svody našeho města?“ nadhodila jsem, rozervaná kdesi mezi pobavením a lítostí. O talafánském náboženství a jeho názoru na věci, které Sjoňané považovali za základní svobody civilizované společnosti, jsem něco málo věděla. Pokud byl jen samotný

pobyt v Silastě pro dospělé ženy tak nebezpečný, jak je měl proti jejímu „zhoubnému“ vlivu ochránit jediný muž? Chuděrky.

Ectar mě poplácal po paži a naklonil se přes Kokuše, jako by jeho podráždění ani nevnímal. „Nedělejte si s tím starosti, kredolo. Pro dámy u dvora mladé císařovny existuje spousta pravidel a je to velmi... ehm... komplikované. Znovu se omlouvám za jeho hrubost, doufám, že se vás příliš nedotkla.“ Z jeho hlasu číselá úzkost, a tak jsem se na něj konejšivě usmála.

„Vůbec ne,“ ujistila jsem ho a pak jsem přešla znovu do talafánštiny a k normální hlasitosti a obrátila jsem jejich pozornost zpět k tanci. „Podívejte, to je Siris. Při loňských hrách získal korunu.“

Zbytek představení proběhl bez dalších komplikací. „Úchvatné,“ zamumlal Ectar na konci korunovační ceremonie a zavrtěl hlavou. „Jedinečné.“

„Tahle část her patří k mým nejoblíbenějším,“ přiznala jsem.

Ectar se ohlédl na skupinku šlechticů, která se s tichým štěbetáním zvedla z lavic. Nenápadně se usmíval a k mému překvapení mu jedna z žen zamávala. Byla drobounká, v bledě zeleném oděvu s hebkou hřívou plavých vlasů. Její jemně nalíčené rty se zvedly do stejně nepatrného úsměvu. „Má drahá lady Reuto,“ oslovil ji Ectar a pokynul jí, aby k nám přistoupila. „Líbil se vám tanec?“

„Velice,“ odpověděla a sklopila hlavu. Při chůzi dělala tak malé krůčky, že se látka jejích kalhot téměř nepohnula. Zdálo se, jako by k nám plula vzduchem. Když se k tomu připojila její panenskovsky krásná tvář, působil celek takřka nadpozemským dojmem. „Bylo to překrásné. Vy jste si to užil, můj pane?“

Ectar nadšeně přikývl. „Úchvatné!“ zopakoval. „Má drahá, mohu vám představit kredolu Kalinu, s níž jsem si poslední dva roky dopisoval?“ Bratr Lu už šlechtičny naháněl ke dveřím, ale žena jeho nesouhlasné zabručení buď neslyšela, nebo se ho rozhodla ignorovat. Ectar si láskyplně přiložil její ruku ke tváři a pak ji podal mně. „Kredolo Kalino, toto je lady z Agaratu, lady Reuta. Má nejmladší sestra.“

Teď, když to zmínil, jsem si jejich podoby všimla. Ukrývala se ve tvaru jejího nosu a v její drobné, špičaté bradě. „Těší mě,“ řekla jsem a podala jí ruku.

„Potěšení na mé straně. To, co jste udělala pro bratra Lua, bylo velice statečné, kredolo Kalino,“ řekla, ale než jsme si stačily potřást rukama, dosupěl k nám naškrobený bratr Lu s kamenným výrazem ve tváři.

„Odpusťte, můj pane, ale dámy se mají vrátit do svých komnat. Můžeme, má paní?“ Z jeho tónu bylo zřejmé, že se nejedná o žádost. Bratr Lu odvedl Reutu zpět k ostatním šlechticům a důsledně se přitom vyhnul perest-avanské velekněžce a jejímu doprovodu, který lóži právě také opouštěl. Ectar se nadechl, jako by chtěl něco namítnout, ale pak jen pokrčil rameny a otočil se zpátky k nám. Oči se mu zaleskly. Chystal se něco navrhnout.

„Také se budu muset rozloučit,“ vyhrkla jsem, než stačil přijít s nějakým dalším pozváním. „Děkuji za vaši společnost, lorde Ectare, ministře Kokuši. Byla pro mě čest sledovat vystoupení z vaší lóže. Slíbila jsem, že vyzvednu neteř, a obávám se, že už teď jdu pozdě.“ Di měl vyzvednout Jov, ale já si potřebovala odpočinout, brzy, a všechno si pořádně promyslet. A také jsem chtěla zjistit víc o tafánské církvi. Zaujalo mě, jak málo se bratr Lu snažil skrývat své nepřátelství vůči mé osobě, dokonce i poté, co jsem mu doslova zachránila život, a to mě ponouklo podívat se na zoubek postojům církve k násilí a dobovačné politice.

„My děkujeme vám, kredolo,“ řekl ministr. Viditelně pookřál, za což jsem si připisovala veškeré zásluhy. Možná se mi teď už nebude vyhýbat. „Bratr Lu měl obrovské štěstí, že jsme na vás dopoledne narazili, jinak by to dnes mohlo skončit tragicky.“

„Opravdu už musíte jít?“ posteskl si Ectar. Navzdory vzdělání a občasnému šarmu to stále byl bohatý a mocný muž, zvyklý dostat, co si zamane.

„Opravdu. Ale děkuji.“

Ectar si zklamaně přiložil hřbet mé dlaně k tváři. „Jak řekl ministr, měli jsme obrovské štěstí. Brzy se znovu uvidíme, kredolo.“

Vykročili jsme k východu, za mizející skupinkou šlechticů, když vtom jsem si vzpomněla na panenku pod lavicí. „Ještě vteřinku, lorde Ectare,“ zastavila jsem ho omluvně a sehnula se k zemi v místě, kde jsem panenku viděla. Vytáhla jsem ji ven. „Nemají s sebou

dámy nějaké dítě? Myslím, že tu někdo upustil hračku.“ Ale ještě než jsem to dořekla, došlo mi, že tohle nebude panenka urozeného dítěte. Byla ošklivá a na pohled odbytá. Jednu nohu měla deformovanou a krk tvořil kousek provázku omotaný několikrát dokola. Šatičky byly vyrobené z utrženého zbytku černé látky. Při pohledu na ni jsem se málem oklepala odporem. Vypadala trochu jako figuríny, které jsme během obléhání stavěli na hradby jako falešné strážce a nacvičovali na nich střelbu z luku. Připomínala spíš zbraně a válku než nevinnou dětskou hru.

Ectar pokrčil rameny. „Nemyslím si,“ prohodil bezstarostně. Pochybovala jsem, že má aspoň zběžný přehled o tom, kdo všechno šlechtičny doprovází. Někaké nebohé dítě prosté služebné možná právě postrádalo panenku, jakkoli ošklivou.

Právě nás mýjela postarší služebná s náručí plnou šálů, klobouků a dalších věcí patřících šlechtičnám. „Promiňte,“ zavolala jsem na ni. Nevzhlédla ke mně, jen se hluboce uklonila.

„Má paní?“ zeptala se rozechvěle, jako by se bála, že jí chci kvůli něčemu vynadat. „K vašim službám.“ Bylo mi až nepříjemné, jak zakřiknutě a uctivě se talafánské služebnictvo chová. Bezděčně jsem si představila Sjease, kteří převzali vládu nad celou domácností ani ne za měsíc a teď všechny bezostyšně komandovali, svou strážkyňu Laru a její drzý smysl pro humor a historky o synovi i Tainova veselého mladého panoše Erela. Už jsem zažila, že výše postavení Silastané nezacházeli se služebnictvem hezky, ale i ty nejnadutější měšťany by úroveň zbožňování, jaká se očividně od talafánského služebnictva očekávala, znepokojila.

Ukázala jsem jí panenku. „Cestuje s vámi nějaké dítě? Asi mu to upadlo.“

Žena s trhnutím zvedla hlavu a sebrala mi panenku tak rychle, že šlo skoro o kouzelnický trik. „Ovšem, ovšem, děkuji, má paní, děkuji,“ mumlala a s klaněním ode mě couvala. Panenka už zmizela v záhybech látky v jejích rukách a mně se zvláštěně ulevilo, že už se toho předmětu nemusím dotýkat. Otréla jsem si ruku o bok, jako bych se vzpomínky na panenku mohla zbavit. Všimla jsem si, že mě zvědavě pozoruje jeden z maruánských velkovévodů. Stále seděl

na lavici, hlavu nakláněl mírně na stranu a hladil si vous. Jako obvykle jsem znervózněla. Neměla jsem ráda, když na mě civěli cizí lidé.

„Tak pojďte, ať na vás neteř nečeká!“ zvolal Ectar. Napadlo mě, že je možná podrážděný, ale pak jsem zaslechla, jak se cestou ze schodů spokojeně pochechtává. Očividně mě stále považoval za zvláštní a exotický jev, snad i za jiný živočišný druh. Nohy se mi už třáslы únavou, přesto jsem přidala do kroku, abych se zbavila Ectarovy ruky na svých zádech. Nebyla jsem žádný přírodní úkaz, ani jsem tu nebyla pro něčí pobavení a už mě nebavilo si na to dál hrát.

Sestupovala jsem několik kroků za bratrem Luem, který uzavíral procesí talafánských šlechticů. A pak náhle spadl.

Duchovní si sebevědomě a škrobeně vykračoval, s rukama složenýma za zády, když vtom se pod ním zničehonic podlomila noha, jako by byla z navlhlého papíru. Nikdo do něj nestrčil, ani se ho nedotkl. Nezakopl ani na ničem neuklouzl. Zkrátka se s kratičkým vyjeknutím svezl na zem, tvrdě a rychle.

„Dobrý Bože!“ vykřikl Ectar a bez váhání se rozběhl. Možná se stále trochu styděl za to, jak předtím ztuhl. „Jste v pořádku, bratře Lu?“

Tentokrát muž nemohl pomoc odmítnout. Nohu měl zaklíněnou mezi dvěma schody a kvílel bolestí. Ectarovo čelo se nad vytřeštěnými očima orosilo potem. Opatrně odhrnul mužův nihep a jedna z žen zaječela. Byla to otevřená zlomenina. Ze zubaté, krvácející rány na Luově holeni trčela bílá kost. V krku mě zaštipaly zvratky. Rychle jsem si přitiskla dlaň na ústa.

„Sežeňte ranhojiče,“ vykřikla jsem a sama jsem slyšela, jak se mi chvěje hlas.

A potom jsem se nechala unést davem znepokojených přihlížejících pryč od Talafánců. Nechápala jsem, co se to právě stalo, ale z nějakého důvodu jsem si vzpomněla na tu ošklivou panenku, na její provázek omotaný krk a zdeformovanou, nebo možná chybějící nohu. Byl to zlověstný a nepříjemný obrázek. Už abych byla od téhle podivné delegace plné nepřátelských duchovních, mlčících žen a tajuplných politiků co nejdál. Mezi Talafánci se zcela evidentně dělo něco zlého.

Hromadná otrava v obecním domě vesnice Strříbrný potok

Jed:
smrtiplev

Poznámky:

Vesničané použili rostliny smrtiplevu jako otop během schůze v obecním domě. V důsledku chladného počasí, ostrého maiza, špatného větrání a neprotaženého komína došlo k nahromadění zplodin v místnosti. Čtyři mrtví, šest převezeno do nemocnice. Podle všeho nešlo o záměrnou sabotáž, nicméně bude nutné venkovany důsledně proškolit v otázce jedovatosti určitých rostlin.

(z občutnavačských deníků kreda Etana Oromanibo)

3

JOVAN

Schovával jsem se ve výklenku ve své ložnici s konvicí čaje a s perem ve vzduchu jsem si prohlížel seznam potvrzených incidentů, kam jsem právě dopsal Bradomirovo jméno. Ty tam byly dny, kdy jsem si mohl práci jednoduše rozložit na stole. Dům okupovali příbuzní z venkova, kteří přijeli do města na karodhí, a tak jsem teď většímu času trávil tady. Seděl jsem mezi hromadami poznámek o Aven, žoldácích, financování vzpoury a všech událostech, které by s ní mohly souviset, a o každém podezření ohledně sousedních zemí a potenciálních nepřátel. A teď sem přibyl pokus o atentát.

Bez otrávené šipky a řádné pitvy jsem nemohl dokázat, že byl Bradomir zavražděn, a nemohl jsem to ani přednést Radě jako možnost. Informoval jsem o svých podezřeních válečnický cech, kapitánky gardistů a černé frčky, ale moc jsem u nich nepochodil. Nikdo sice má slova přímo nezpochybnil, nicméně všechna jednání ve mně zanechala dojem, že mi naslouchali spíš ze zdvořilosti, než že by mě brali vážně. Tain má tu nejlepší ochranu, tvrdili mi. Ano, v budoucnu předem prohledají všechny prostory, kam bude mít kancléř namířeno, dokonce i trámové, avšak ojedinělý incident, který měl navíc jediného svědka, a to mě, pro ně nebyl důkazem o nějakém spiknutí.

Vyhledal jsem je hned po návštěvě nemocnice, kde mi Thendra nepřímou potvrdila mé domněnky, a byl jsem značně rozrušený, takže se mi nedařilo potlačit nervózní nutkání a při jednáních s cechem, gardou i černými frčkami vyplouvaly některé z mých výraznějších tiků na povrch. Tělesné projevy úzkosti mě v očích ostatních

odjakživa shazovaly. Považovali mě kvůli nim za méně důvěryhodného, snad i hysterického. A vnímali to tak dokonce i lidé, kteří o mé oddanosti Tainovi a Sjoně jinak nepochybovali. Ta zatracená hra (navzdory velmi dramatické generálce — nebo možná právě kvůli ní) sklízela obrovský ohlas a jen přiživovala spekulace kolem mé osoby, a i když mě tito muži a ženy znali celé roky, mělo to vliv i na ně. Nebyl jsem jim k smíchu, zatím ne, ale postupně mě začínali považovat za kancléřova excentrického přítele, kterého je třeba spíš uchlácholit, než mu popřát sluchu.

Ze zadumání mě vytrhlo až tiché zaťukání na zárubně dveří.

„Kredo Jovane?“ Zpoza rámu se vynořila tvář Al-Sjease, naší nepostradatelné pomocné ruky v domácnosti. Byli vysocí a štíhlí, s hladkou androgynní tváří a střapatými copánky na hlavě. Z jejich výrazu číselo podráždění smísené s odevzdaností, směs, na kterou jsem si za ty dva roky už docela zvykl. „Nejste oblečený. Finále v kanoistice — měl jste tu ode mě vzkaz. Zapomněl jste?“

Povzdechl jsem si a dopil čaj. „Ano. Omlouvám se. Ten vzkaz jsem viděl, ale pak jsem se tady ponořil do něčeho jiného.“ Promnul jsem si čelo.

Sjease při pohledu na můj obličej zvlídněli. „Cítíte se dobře, kredo? Vypadáte... rozrušeně.“

„Jen mě bolí hlava,“ mávl jsem rukou a Sjease tu lež nijak nekomentovali. O žádného správce — ani jiné sloužící — jsem nestál, protože jsem nechtěl riskovat prozrazení našich rodinných tajemství. Jenže když se k nám nastěhovala Dija, musel jsem změnit názor. Občas jsme byli oba s Kalinou pryč a nezdálo se nám správné ji nechávat v domě samotnou. A časem se mé obavy z bydlení s cizím člověkem rozplynuly. Jestliže měli Sjease ohledně mého podivného chování a obsesí nějaká podezření, dobře je přede mnou ukryvali.

„Oblečení už máte nachystané — potřebujete pomoci s oblékáním?“ Vzali mi konvici i šálek a já si všiml, jak jim při mém nevrném zabručení zajiskřilo v očích. Týden po svém nástupu Sjease označili můj šatník za „otřesně neosobní a fádni“ a jejich urputná snaha mě oblékat víc módně mě časem udolala. Teď už jsem věděl, že nemá cenu se hádat. Sjease se odporoučeli i s mým nádobím a já se mrzutě

převlékl ze svých prostších šatů do mnohem barevnějšího modelu rozloženého na mé posteli.

Pryč byly ty časy, kdy se za slavnostní oděv považovala obyčejná paluma ozdobená namísto každodenní tkanice nějakou blýskavější. Dnes si splynutí s davem žádalo krajky a korálky a exotické barvy a co pár měsíců nové střihy, látky a ozdobné spony. Tenhle model, s volnými rukávy a nabíraným torzem, se už palumě téměř ani nepodobal. Přiléhal k tělu natolik, že tkanice plnila spíš už jen dekorativní funkci, ale zároveň mi nechával kolem břicha dost prostoru pro opasek s kapsičkami, který mi ušila Kalina jako pomůcka pro mé povolání.

„Není to špatné,“ konstatovali Sjease, když jsem po chvíli vyšel z pokoje. Zkušenými prsty mi upravili záhyby látky kolem krku a připnuli mi náhrdelník, který jsem naschvál nechal ležet na posteli.

„Sluší ti to,“ přikývla Kalina a prohlédla si mě s potlačovaným úsměvem. „Takže můžeme?“

Posbírali jsme všechny příbuzné — Diju a její dva bratry, matku a babičku a nadšené sestřenice z druhého kolene — a také skupinku osobních strážců, které jsme s sebou museli brát na každou oficiální akci. Dokonce jsem cestou k jezeru zvládl se všemi prohodit i pár zdvořilých slov. Ulice pulzovaly životem. Ze všech stran na mě útočily hlasité zvuky, ostré barvy a výrazné pachy, příjemné i odporné. Obří prapory karodhí povlávaly u jezera v silném jarním větru, jako by se proplétaly v barevném tanci. Z glazovaných květináčů rašily pestrobarevné květiny a každou výlohu i dveře každého krámku zdobily veselé stuhy symbolizující příchod jara a zotavení našeho města. Silasta znovu prosperovala a její obyvatelé to chtěli oslavit. No, většina z nich.

„Není to vzrušující, strýčku Jovane?“ zeptal se mě jeden z Dijiných bratrů se širokým úsměvem a rozzářenýma očima, kterýma těkal ze strany na stranu, jak se snažil vidět úplně všechno. Jeho první návštěva hlavního města musela být ve srovnání s poklidným životem v Telase, městečku na severní hranici Sjony, opravdu jedinečná. Odpověď očividně nepotřeboval. Jeho pozornost upoutala další

z atrakcí a on rychle popadl bratra za paži, aby ho na ni také upozornil, čímž mě ušetřil povinnosti předstírat patřičnou míru nadšení.

Jakmile jsme došli na přelidněné spodní ulice vedoucí k jezeru, pohltil nás dav lidí proudící mezi vozíky s jídlem a pouličními hra-
mi. Všude byli lidé, smích a výskot a hlasité sázení a já znovu našel anonymitu, která mi tolik chyběla. Volala na nás akrobatka balan-
cující na laně, jakýsi chlapík na mě houkl: „Kup nám skleničku, pří-
teli,“ a dívka s lascivním úsměvem mě zatahala za tkanice a zamum-
lala: „Nechceš si trochu pohrát?“ Jinak si ale naši skupinky nikdo
moc nevšímal.

Travnatý břeh jezera zabíraly velké barevné stany a kánoe soutě-
žících čekaly na startu. Etrika, Dijina babička a sestřenice Etanova
otce, si sundala klobouk a začala se jím ovívat. „Najděte mi místo
k sezení, broučci, buďte tak hodní,“ požádala chlapce. „Stařena si
po té dlouhé procházce potřebuje odpočinout.“

Vrhl jsem na ni ostrý pohled. Etrice ještě nebylo ani sedmdesát
a byla to silná, rázná žena. Bez problémů se procházela po městě
celé týdny, zarputile odmítala nosítka a minulý týden při zápase
rušaku vyskočila ze sedačky a klela tak zapáleně, až jsem se bál, že
se porve s rozhodčím. „Ve stanu Rady bude pro rodinné přísluš-
níky místa dost,“ ujistil jsem ji, ale ona na mě nevinně vykulila oči
a utnula mě v půlce věty.

„Ale, ne, ne. Nechtěj po mně, abych postávala v jednom stanu
s radními a všemi těmi důležitými lidmi, Jovane. Při mém věku a tě-
lesné kondici... však víš.“ Významně se ovála kloboukem.

„Jsem na tom stejně,“ zamumlal jsem a ona na mě mrkla.

Nejradši bych sem vůbec nechodil, jenže měli přijít Tain i jeho
sestřenice a dědička Merenda. Černé frčky budou v pohotovosti,
vstup do stanu bude bedlivě střežen a všichni v kancelářově bezpro-
středním okolí budou prohledáni, jestli u sebe nemají zbraň. Všich-
ni si už zvykli, že Tain kvůli přetrvávajícím zdravotním obtížím jen
zřídka jí na veřejnosti, takže moje služby ochutnavače tady nebyly
tak úplně zapotřebí, náš atentátník však měl očividně v rukávu ne-
nápadnější a smrtelnější zbraně, jako například ručo šipky, a tak
jsem nechtěl nechat nic náhodě.

Jeden ze sluhů popohnal Diju, Lini a mě do největšího stanu. Byl oblečený ve stejné livreji jako ostatní, ale švy tuniky napínaly svalnaté paže a celkově měl postavu spíše šermíře než komorníka. Jeho tvář jsem nepoznával, ale bylo mi jasné, že patří k černým frčkám. „Nejprve personál, potom Merenda,“ zamumlal jsem Dije. Učednice přikývla a vnořila se do davu s přesvědčivě užaslým výrazem v kulaté tváři, jako by byla jen dítě v cukrářství.

Byla tam už dobrá polovina radních, stejně jako většina našich mezinárodních hostů. Třpyt zlata a šperků pronikající skulinkou mezi těly prozrazoval korunního prince Talafánského císařství prince Jukipiho obklopeného císařskými vojáky s tvrdými, pozornými výrazy a naškrobenými uniformami s emblémem císařské koruny. Kalina si spokojeně odfrkla. S princem se pokoušela setkat už od jeho příjezdu a podivný incident s duchovním talafánské církve její zvědavost jen přiživil. „Zkus na něj svůj šarm,“ povzbudil jsem ji. „Uvidíš, co z něj dostaneš.“

Kalina se odhodlaně vydala princovým směrem a já od jednoho z číšníků přijal šálek ohřátého, voňavého kavoči a trochu jsem upil. Bloumal jsem pohledem po stanu a v duchu sestavoval seznam koření, které jsem cítil na jazyku. Zahlédl jsem černé frčky a všiml jsem si, že se Dija baví s jednou z číšnic, prohýbající se pod těžkým podnosem. Dal jsem jí za úkol zmapovat počet sloužících v místnosti, vnímat jejich tváře a chování a pak mi přijít říct, co každý z nich nese. Potom se měla držet v blízkosti Merendy a mít se na pozoru. Všichni si už zvykli, že se Dija ve společnosti kancléřské dědičky často objevuje, a já dobře věděl, co se říká: že vřelá, něžná Merenda má určitě na Diju lepší vliv než její podivný strýček.

„Není to tady kouzelné?“ vyhrkla Dija bez dechu, když se ke mně vrátila. Za nožičku brýlí si zastrčila žlutý kvítek a prsty se jí třepotaly ve vzduchu. Vypadala jako dívka uchvácená první oficiální recepcí. A stejně vzrušeným tónem mi odříkala i seznam podávaných pokrmů: „Mají tady smažené rybí kuličky a medové fíky a ty malé ořechové koláčky s korinem, co má tak ráda teta Kalina. A taky chléb s pomerančovou pomazánkou a cukrové křupky... můžu sníst, co budu chtít, strýčku Jovane?“ Právě nás míjelo několik radních.

Všichni se na mě chápavě usmáli. Zatímco já i Etan jsme se během mého výcviku vždycky snažili o co největší nenápadnost, Dijino krytí bylo poněkud odlišné.

„Co kdybychom ochutnali od všeho trošku?“ nadhodil jsem a nechal jsem se od ní provést po stanu. Oba jsme postupně ochutnali vše, co služebnictvo hostům nabízelo. Po očku jsem sledoval Taina, který se s Kalinou po boku bavil s talafánskou delegací, a Dija mi vyprávěla, jak probíhalo jedno z předchozích klání v kanoistice, kterého se účastnila i naše sestřenice, a sem tam do hovoru o soutěžních týmech zařadila i poznámku o jídle a použitých ingrediencích.

„Jé, podívej, už to začne!“ zavýskla a ukousla si rybí kuličky na špízu. A potom jen tak mimochodem dodala: „Tyhle by Ctěné dědičce nechutnaly. Onehdy se zmínila o tom, že ji z přemíry pepře bolívá hlava. Měla bych ji varovat.“

„Bolehlav je nemilá věc, obzvlášť během závodu,“ souhlasil jsem neutrálním tónem a věnoval jsem jí pochvalný úsměv. Naprosto správně si uvědomila, že výrazná chuť pepře by mohla maskovat určité jedy, čímž rybí kuličky pro dědičku představovaly potenciální nebezpečí. „Tak utíkej.“

Znovu jsem pohledem vyhledal Taina, který se mezitím přesunul od Talafánců a právě si povídal s jednou doranitskou kmenovou náčelnicí. Zářivě se na mě usmál a mávl na mě. Propletl jsem se davem a nepolevoval v ostrážitosti. Bylo tam tolik lidí. Znovu se mě zmocnilo ono dusivé napětí, které mě přepadlo i v divadle. Nohy mi cukaly. Nejradši bych začal přecházet sem a tam.

„Nedostižný kredó Jovan osobně,“ pozdravila mě náčelnice a doranitský sluha mi její slova přeložil do sjonštiny zvýrazněně silným přízvukem. S doranitským králem jsem si krátce promluvil po jeho příjezdu před pár týdny, ale s hrstkou náčelníků, kteří ho doprovázeli, jsem stěží prohodil pár slov. Tato náčelnice mě téměř o hlavu převyšovala a měla rozježené krátké vlasy a jednu tvář ozdobenou nalepenými barevnými střípky skla. Navzdory vlhému jarnímu počasí přišla s lesklou hnědou kožešinou přehozenou přes ramena. „Hodně jsme toho o vás za hranicí slyšeli.“ Sluha se zarazil, dlouze

a zahanbeně na křenicí se náčelnici pohlédl a pak nejistě přešlápl, sklopil hlavu a přeložil i její dovětek: „Vy jste ten... ehm... kancléřův vztekly pes?“

Tain strnul. „Kredo Jovan je můj nejdůvěryhodnější rádce a blízký přítel,“ prohlásil a položil mi ruku na rameno. „A jeden z nejváženějších radních. Slyšela jste o něm, protože hrál důležitou roli jak v obraně města, tak v nastolení trvalého míru. Bez něj bychom se dnešních oslav nedožili.“

Náčelnice se nezalekla. Namísto toho se zasmála, poplácala mě mohutnou tlapou po druhém rameni a cosi velmi žoviálně dodala. „Ach ano, velmi užitečný mazlíček!“ přetlumočil sluha neochotně a jeho světle hnědá tvář nepatrně zrudla. „Včera večer jsme se šli podívat na to úžasné divadelní představení, víte? Takové věci doma nemáme. Veškerý volný čas věnujeme tréninku, abychom vás porazili v kanoistice!“

Náčelnice se zadívala k jezeru a já její pohled následoval, ještě než sluha dotlumočil. Na břehu se právě rozcvičovali mohutní doranitští kanoisté s neskutečně širokými rameny. Trasu vyznačovala řada branek a bójek, které se třpytily jako maličké šperky na hladině jezera. Nedaleký tým Sjony a Talafánci světlé pleti ve srovnání s Doranity vypadali jako děti.

„Závod co nevidět začne,“ oznámil Tain náčelnici upjatě. „Možná byste se už měla jít usadit.“

Náčelnici jeho strohý tón očividně nijak neurazil. Znovu se zakřenila a přikývla. „To bych si nenechala ujít! Ani se nenadějete a bude po všem. Jako u lezení! Proč tady máte tolik lezeckých disciplín, když je vaše země tak placatá? S pravými horaly se nemůžete měřit.“ Zavrtěla hlavou a plácla se do stehů, jako by to byl bůhvíjaký vtíp.

Tain mě odvedl pryč. „Promiň,“ povzdechl si, jakmile jsme se ocitli mimo doslech. „Vím, že musíme s ostatními zeměmi udržovat dobré vztahy, ale na mou čest, občas mi to opravdu neusnadňují. Talafánský princ se k Lini choval až nepředstavitelně hrubě a netušším, jak si představují dobré mravy v Doranu, ale nejspíš se ztratily někde v překladu.“

Pokrčil jsem rameny. „Jak to vyslanec minulý týden říkal? ‚Zdvouřilost v Doranu znamená počkat, než si protivník svlékne svůj sváteční plášť, a teprve pak mu setnout hlavu.‘“ Mdle jsem se usmál. „Beztak mám radši, když nic neskrývají. Dám přednost urážkám před atentátníky.“

Zvuk rohu odstartoval závod. Dav začal nadšeně pokřikovat a Tain mi v té vřavě věnoval konejšivý úsměv. „Dotáhli jsme to už tak daleko. Víím, že ta věc s Bradomirem —“

„Měl jsem pravdu,“ přerušil jsem ho tiše a zůstal stát vzadu, zatímco se většina hostů přesunula ke vchodu do stanu, aby odtamtud mohla sledovat závod. „A neotrávil jsem ho já, navzdory tomu, co si někteří myslí,“ dodal jsem sarkasticky.

Tain mě probodl pohledem a pak rychle nasadil přívětivý úsměv, protože se k nám přiblížil další radní. Kanoisté na Zářivém jezeře synchronizovaně zabírali a rychle klouzali vpřed. Červená talafánská kánoe se hned v úvodu ujala vedení. Chvíli jsme závod mlčky sledovali a pak Tain zamumlal: „Nesmíme dělat předčasné závěry. Bradomir měl spoustu nepřátel. Štěstěna ví, že ani mně se po něm stýskat nebude.“

Zavrtěl jsem hlavou a marně se snažil potlačit podráždění. „Byl to ten samý muž, Taine. Ten, co tě v poslední době sleduje. A zkusí to znovu, o tom nepochybuji. Už jsem mluvil s tvou stráží, ale myslím —“

„Ctěný kancléř, kredo Jovan, jaké milé překvapení.“ Sjistevo Ash se k nám připlížil zcela bez povšimnutí. Ve vlasech ani vousu neměl už jediný černý vlas, přesto používal víc vonného oleje než muži polovičního věku. „Během celého karodhí jsem vás viděl jen párkrát. Dnes se asi žádných zabijáků v trámové bát nemusíme, že?“ ušklíbl se s chladným výrazem v očích.

„Snad ne,“ odvětil jsem vyrovnaně. Na mou čest, tyhle tanečky mě už unavovaly. „Měli bychom povzbuzovat náš tým.“ Kánoe Sjony byla v závodu třetí a na první dvě výrazně ztrácela. Doranitský tým se díky sehranosti a síle rychle dostal před Talafance a zdálo se, že o náskok už nepřijde. Jejich kánoe klouzala po hladině Zářivého jezera jako pták na obloze.

„Slyšel jsem, že se váš tašen odhlásil ze zápasnického klání,“ prohodil Tain nevinně. „Škoda. Ale asi to tak bude nejlepší — proti některým z našich mezinárodních soupeřů by si nejspíš nevedl nejlépe, že?“

„Byl zraněn,“ procedil Sjistevo skrz zuby a rozšířilo se mu chřípí. „Nějaká darfrijka se urazila kvůli čemusi, co řekl, a on pak *údajně* uklouzl na okraji jednoho z kanálů a zlomil si loket. Na dokonalém rovném kousku chodníku, podotýkám.“ Rozhlédl se a vyhledal pohledem několik darfrijských radních. Ani se neobtěžoval ztlumit hlas. „V dnešní době se nevyplácí darfrijce urážet, vidíte?“ Sjistevo se na mě naposledy zakabonil a pak odešel. Tain si unaveně povzdechl. Všechny vládnoucí rody musely zaplatit odškodné nejen darfrijcům, ale také ostatním obyvatelům svých panství, které tak krutě zneužívali. A navrch tomu museli financovat i nové školní programy a učňovská stipendia v ceších. A zhostili se toho s větší i menší ochotou. Město sice naoko přijalo svou náboženskou historii — ono se dalo náboženství dost těžko ignorovat, když nám s takovou parádou vyhodilo do vzduchu celé jezero —, ale ve městě stále byly frakce, které bez váhání vinily z každé nepříznivé události darfrijskou magii.

„Nějak se neumějí rozhodnout, že?“ Usrkl jsem kavoči a na chvíli jsem spustil oči ze závodu, abych zkontroloval Diju. Zrovna něco přežvykovala a zadumaně přitom krčila čelo. „Jsem paranoidní poustevník, který vidí smyšlená spiknutí za každým rohem, nebo jsem šedá eminence stojící za vším, co se jim nelíbí?“

Tain se zakřenil. „Vždycky jsem tvrdil, že jsi všestranně nadaný muž.“

„Ha. Škoda že k mým nadáním nepatří i ovládnutí darfrijské magie.“ Nechtěl jsem, aby to vyznělo tak hořce, ale Tain mě chápal, jako ostatně vždycky. Položil mi ruku na rameno.

„Všichni jsme se zničehonic ocitli v úplně novém světě. Ale Hadrea obzvlášť,“ zamumlal, zatímco zbytek davu hromadně zadržel dech při velmi těsném zdolání poslední branky. „Je toho na ni docela dost.“

Úmluva uzavřená po obléhání s darfrijskými staršími garantovala výcvik potenciálních Mluvčích, včetně Hadrey, která dosáhla

dospělosti, aniž ji někdo naučil, jak by měla rozvíjet a využívat svůj potenciál. Toužila po tom celý život, ale očividně ji rozčilovala nejen její učitelka, ale také to, jak pomalu ve studiu postupují. Kdykoli na to téma přišla řeč, uzavřela se do sebe a tiše supěla, nebo se naopak naježila a rozčílila. „Nemá to snadné,“ souhlasil jsem bezvýrazně. Nechtěl jsem se o tom bavit, a tak jsem se raději rozhlédl. „Kde je Kalina? Říkal jsi, že ji princ urazil?“ Jukipi sledoval závod ve společnosti jednoho ze šlechticů, ale má sestra s nimi nebyla.

Doranitský tým proplul cílovou páskou a dav propukl v jásot a potlesk. Otočil jsem se k Tainovi a polekaně jsem sebou trhl. Zničehonic vedle nás stála darfrijská Mluvčí An-Ostada, jako bychom ji přivolali.

Byla to mohutná a působivá žena, která si získávala pozornost a respekt už jen svou přítomností. Měla na sobě tradiční darfrijský oděv — několik vrstev sukní a barevně vyšívaný šál zakrývající černé vlasy prokvetlé šedinami. Ušní lalůčky se jí protahovaly pod tíhou ozdobných náušnic, které se jí houpaly u ramen. Z vrásčité tváře na mě chladně hleděly tmavé bystré oči.

„Kredo Jovane,“ pozdravila mě.

„An-Ostado. Ehm... vzrušující závod, vidíte?“

Žena pohodila jedním ramenem, jako by mě chtěla pokárat za to, že se zajímám o podobné banality. „Musím s vámi mluvit.“

Zamrkal jsem. „Se mnou?“

„Nevyřádila jsem se jasně?“ Zdálo se, že An-Ostada už dospěla do fáze, kdy její věk, moc a vliv převážily jakoukoli potřebu jednat zdvořile. Zaváhal jsem. Žena podrážděně zamlaskala. „Venku, prosím. Nechci, aby nás někdo slyšel.“

Rozhlédl jsem se po stanu. Dija stála vedle Merendy, která jí vysvětlovala něco ohledně závodu. Merenda byla sportovkyně a před několika lety se her účastnila. Taina si odchytila atraktivní perestavanská diplomatka, ale černé frčky byly jen o pár kroků dál a pozorně je sledovaly. Kalinu jsem stále nikde neviděl.

An-Ostada znovu mlaskla. „Dobrá,“ souhlasil jsem rozpačitě a následoval ji ven. Všude kolem nás výskal dav, včetně velkých skupinek povykujících Doranitů. Ještě nikdy jsme spolu o samotě nemluvili.

Během schůzí Rady a při jednání Taina s darfrijskými radními An-Ostada odmítala rozebírat cokoli, co by se týkalo duchů nebo freskeny, a ostře vystupovala proti všemu, co považovala za vládní zásahy do otázek náboženství. Mou váhavost vystřídal naděje. Možná že její žádost o rozhovor značí ochotu k otevřené diskusi.

„Co pro vás můžu udělat, An-Ostado? Máte nějaké další zprávy z venkova?“ An-Ostada už více než rok se svými studenty objížděla regiony Sjony a učila je i místní obyvatele, jak se spojit s duchy země a jak s nimi žít v harmonii. V posledních měsících však narazili na oblasti, kde se duchové nepochopitelně a ke značnému rozčarování místních zcela vytratili. An-Ostada k tomu přistupovala jako k výhradně darfrijskému problému, ale my v tom viděli znepokojivý signál, že naše pokusy o obnovení rovnováhy a napravení starých křivd nepadají na úrodnou půdu. A mohlo to věstít i něco mnohem zlověstnějšího. „Kancelář k tomu přistupuje se vši vážností, jak doufám víte, a já také.“

Zpražila mě pohledem jako rozjívené dítě. Nervózně jsem se ošil. „Jde o An-Hadreu,“ odpověděla nakonec. „Dělá mi starosti. Snad byste s ní mohl promluvit o jejím přístupu?“

Málem jsem vyprskl smíchy. *Máme na mysli tutěž Hadreu?* svrbělo mě na jazyku, ale ovládl jsem se. „Hadrea je dospělá žena,“ řekl jsem vyhýbavě. „A já bych nerad zasahoval do darfrijských záležitostí.“

An-Ostada zavrtěla hlavou, až jí zachrastily náušnice. „Její povaha mě trápila už od začátku. Naše vyznání si žádá otevřenost a pokoru, což je v přímém rozporu s tvrdošijností a ambicemi. Proto učíme děti už od útlého věku.“

Zmocnilo se mě neblahé tušení. Hadrea svou učitelku možná nechovala zrovna v úctě, ale odjakživa si přála stát se Mluvcí. Věděla, že je to její osud. Zachránila celé tohle zpropadené město, zatímco An-Ostada a ostatní starší by jen bezmocně přihlíželi, jak ho Os-Wurin cupuje na kusy. Na mou čest, Hadrea byla v Silastě téměř mýtickou postavou. Nemohli jí upřít její dědictví, nehledě na to, jak vzpurná studentka možná byla. „Slíbila jste, že ji budete učit. Byl to jeden z bodů Úmluvy. Nebo jste už zapomněla, co pro nás všechny udělala?“